

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 329

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

14 grudnia 2010

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1091/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń ⁽¹⁾ 3

Cena: 3 EUR

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1091/2010

z dnia 24 listopada 2010 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

temat zniesienia obowiązku wizowego, Komisja uznaje, że państwa te zrealizowały kryteria określone w ich planach działań.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Treść list państw trzecich w załącznikach I i II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001⁽²⁾ powinna pozostawać zgodna z kryteriami określonymi w motywie 5 tego rozporządzenia. Państwa trzecie, w których nastąpiła zmiana sytuacji w odniesieniu do tych kryteriów, powinny zostać przeniesione z jednego załącznika do drugiego.
- (2) Zgodnie z zobowiązaniem politycznym do liberalizacji wymogu posiadania wiz krótkoterminowych przez obywateli krajów Bałkanów Zachodnich, podjętym przez Unię Europejską w ramach agendy z Salonik, oraz uwzględniając postęp osiągnięty od grudnia 2009 r. w dialogu z Albanią oraz Bośnią i Hercegowiną na

- (3) W związku z powyższym Albania oraz Bośnia i Hercegowina powinny zostać przeniesione do załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001. Liberalizacja obowiązku wizowego powinna odnosić się jedynie do posiadaczy paszportów biometrycznych wydanych przez jedno z dwóch wymienionych państw.
- (4) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy⁽⁴⁾.
- (5) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B i C decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 8 listopada 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

- (6) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B oraz C decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE ⁽¹⁾.
- (7) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽²⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (8) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽³⁾; Irlandia nie uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (9) W odniesieniu do Cypru niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2003 r.
- (10) Niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2005 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w załączniku I część 1 skreśla się odniesienia do Albanii oraz Bośni i Hercegowiny;
- 2) w załączniku II część 1 słowa „Albania (*)” oraz „Bośnia i Hercegowina (*)” umieszcza się na liście, w stosownym miejscu, z następującym przypisem:

„(*) Zwolnienie z wymogu posiadania wizy odnosi się jedynie do posiadaczy paszportów biometrycznych.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

W imieniu Rady

O. CHASTEL

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2010/76/UE

z dnia 24 listopada 2010 r.

w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Nierozważne podejmowanie nadmiernego ryzyka w sektorze bankowym doprowadziło do bankructwa wielu instytucji finansowych i do problemów systemowych w państwach członkowskich oraz na całym świecie. Istnieje wiele złożonych przyczyn wyjaśniających, dlaczego podmioty podejmowały takie ryzyko, ale organy nadzorczo-regulacyjne, w tym Grupa G-20 i Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, są zgodne, że jednym z czynników, które się do tego przyczyniły, była nieodpowiednia struktura wynagrodzeń w niektórych instytucjach finansowych. Polityka wynagrodzeń, która zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza ogólny poziom ryzyka tolerowanego przez instytucję, może osłabić prawidłowe i skuteczne zarządzanie ryzykiem oraz nasilić nadmierne podejmowanie ryzyka. W związku z tym uzgodnione i zatwierdzone na szczeblu międzynarodowym zasady Rady Stabilności Finansowej (RSF) dotyczące prawidłowych praktyk w zakresie wynagrodzeń (zasady RSF) nabierają szczególnego znaczenia.
- (2) Zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁴⁾ wymagane jest, aby instytucje kredytowe posiadały uregulowania, strategie, procesy

i mechanizmy służące do zarządzania ryzykami, na które instytucje te są narażone. Na mocy dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽⁵⁾ wymóg ten obowiązuje przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽⁶⁾. Dyrektywa 2006/48/WE zawiera wymóg, zgodnie z którym właściwe organy powinny dokonywać przeglądu tych uregulowań, strategii, procesów i mechanizmów, oraz oceniać, czy fundusze własne utrzymywane przez daną instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne gwarantują odpowiednie zarządzanie ryzykami, na które jest lub może być narażona ta instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne, oraz odpowiednie pokrycie tych ryzyk. W odniesieniu do grup bankowych nadzór ten jest prowadzony w sposób skonsolidowany i obejmuje finansowe spółki holdingowe oraz powiązane instytucje finansowe we wszystkich jurysdykcjach.

- (3) W celu zapobieżenia ewentualnemu niekorzystnemu wpływowi źle zaprojektowanych struktur wynagrodzeń na prawidłowość zarządzania ryzykiem i kontrolę podejmowania ryzyka przez osoby fizyczne, należy uzupełnić wymogi przewidziane w dyrektywie 2006/48/WE, zobowiązując wyraźnie instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne, aby w odniesieniu do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji lub przedsiębiorstwa, ustanowiły i stosowały politykę i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Te kategorie pracowników powinny obejmować co najmniej kierownictwo wyższego szczebla, osoby podejmujące decyzje dotyczące ryzyka, personel zajmujący się kontrolą oraz każdego pracownika, którego wynagrodzenie całkowite łącznie z nieokreślonymi z góry świadczeniami emerytalnymi znajduje się na tym samym szczeblu siatki płac co wynagrodzenie kierownictwa wyższego i osób podejmujących decyzje dotyczące ryzyka.
- (4) Ponieważ nierozważne podejmowanie nadmiernego ryzyka może zagrozić dobrej kondycji finansowej instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych i zdestabilizować system bankowy, ważne jest, aby

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 z 1.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Opinia z dnia 20 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 października 2010 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

nowe wymogi dotyczące polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń były wdrażane w jednolity sposób oraz obejmowały wszystkie aspekty wynagrodzenia, w tym pensje zasadnicze, nieokreślone z góry świadczenia emerytalne i wszelkie świadczenia o podobnym charakterze. W tym kontekście nieokreślonej wysokości świadczenia emerytalne powinny oznaczać kwoty nieokreślonej wysokości przyznawane pracownikowi przez instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną na zasadzie indywidualnej, które są wypłacane w powiązaniu z emeryturą lub w oczekiwaniu na przejście na emeryturę i które można wypłacać wspólnie ze zmiennymi wynagrodzeniami. Należy zatem wskazać jasne zasady dotyczące prawidłowego systemu wynagrodzeń mające zagwarantować, że struktura wynagrodzeń nie zachęca osób fizycznych do podejmowania nadmiernego ryzyka ani nie stanowi pokusy nadużycia i jest dostosowana do gotowości instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej do podejmowania ryzyka, reprezentowanych przez nią wartości oraz jej długoterminowych interesów. Wynagrodzenia powinny być dostosowane do roli sektora finansowego jako mechanizmu, za pomocą którego zasoby finansowe są skutecznie rozdzielane w systemie gospodarczym. W szczególności zasady te powinny zapewniać, by polityka zróżnicowanych wynagrodzeń była kształtowana w sposób gwarantujący, by zachęty finansowe były dostosowane do długoterminowych interesów instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej oraz by metody płatności wzmacniały jej bazę kapitałową. Uzależnione od wyników składniki wynagrodzenia powinny także przyczynić się do większej sprawiedliwości struktur wynagrodzeń w danej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. W zasadach tych powinno się uznawać, że instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne mogą stosować przepisy w sposób odmienny, w zależności od swojego rozmiaru, organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i stopnia złożoności swojej działalności. W szczególności stosowanie wszystkich tych zasad przez firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 20 ust. 2 i 3 dyrektywy 2006/49/WE, mogłoby być nieproporcjonalne. Aby zagwarantować dopasowanie polityki wynagrodzeń do zarządzania ryzykiem w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, organ zarządzający każdej instytucji finansowej lub firmy inwestycyjnej, pełniąc swoją funkcję nadzorczą, powinien przyjąć i poddawać regularnemu przeglądowi ogólne zasady, które mają być stosowane. W tym kontekście powinno być możliwe, w stosownych przypadkach i w zależności od krajowego prawa spółek, aby organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą był uważany za radę nadzorczą.

- (5) Instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne, które mają duże znaczenie ze względu na swoje rozmiary, organizację wewnętrzną oraz charakter, zakres i złożoność swojej działalności powinny być zobowiązane do ustanowienia komisji ds. wynagrodzeń będącej integralną częścią struktury zarządzania i organizacji.
- (6) Do 1 kwietnia 2013 r. Komisja powinna dokonać przeglądu zasad rządzących polityką wynagrodzeń, ze szczególnym uwzględnieniem ich skuteczności, wdrożenia i egzekwowania, biorąc pod uwagę rozwój na planie międzynarodowym, w tym wszelkie dalsze propozycje RSF i wprowadzanie zasad RSF w innych jurysdykcjach,
- w tym powiązanie między kształtowaniem zróżnicowanych wynagrodzeń i podejmowaniem nadmiernego ryzyka.
- (7) Polityka wynagrodzeń powinna dążyć do zestrojenia celów osobistych pracowników z długoterminowymi interesami danej instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego. Ocena składników wynagrodzenia zależnych od wyników powinna być przeprowadzana na podstawie wyników długoterminowych i powinna uwzględniać związane z nimi ryzyka, które mogą się jeszcze zmaterializować. Ocena wyników powinna odbywać się w ramach wieloletnich, obejmujących okres co najmniej od trzech do pięciu lat, tak, aby procedura oceny opierała się na wynikach z dłuższego okresu i, aby faktyczna wypłata składników wynagrodzenia zależnych od wyników była rozłożona w ramach cyklu koniunkturalnego instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. W celu dalszego dostosowania zachęt znaczna część zmiennych wynagrodzeń wszystkich pracowników objętych tymi wymogami powinna składać się z akcji danej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, instrumentów związanych z tymi akcjami, lub – w przypadku nienotowanych na giełdzie instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych – innych odpowiadających im instrumentów niepieniężnych oraz w stosownych przypadkach innych długoterminowych instrumentów finansowych, które odpowiednio odzwierciedlają jakość kredytową instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. Powinno być możliwe, aby instrumenty te obejmowały instrumenty kapitałowe, które w przypadku napotkania przez instytucje poważnych problemów finansowych byłyby zamieniane na udziały lub w inny sposób odpisywane. Gdy dana instytucja kredytowa nie wydaje długoterminowych instrumentów finansowych, powinna mieć możliwość wypłacania znaczącej części zmiennych wynagrodzeń w postaci akcji, instrumentów z nimi związanych lub innych odpowiadających im instrumentów niepieniężnych. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy powinny mieć możliwość wprowadzania ograniczeń co do rodzajów i formy tych instrumentów lub zakazywania niektórych z nich w stosownych przypadkach.
- (8) W celu zminimalizowania zachęt do podejmowania nadmiernego ryzyka zmienne wynagrodzenie powinno stanowić zrównoważony procent całkowitego wynagrodzenia. Pensja zasadnicza musi stanowić wystarczająco dużą część całkowitego wynagrodzenia pracowników, aby możliwe było prowadzenie w pełni elastycznej polityki zmiennych wynagrodzeń, w tym niewypłacanie ich. Aby zapewnić spójne w całym sektorze praktyki w zakresie wynagrodzeń, należy określić pewne jasne wymogi. Gwarantowane wynagrodzenia o charakterze zmiennym nie są zgodne z prawidłowym zarządzaniem ryzykiem ani z zasadą zapłaty za wyniki, a zatem powinny zostać generalnie zakazane.
- (9) Wypłata znacznej części zmiennego elementu wynagrodzenia, np. 40–60 %, powinna być rozłożona na odpowiedni okres. Odsetek ten powinien znacznie rosnąć wraz ze stażem lub zakresem odpowiedzialności osoby otrzymującej wynagrodzenie. Ponadto znaczną część zmiennego składnika wynagrodzenia powinny stanowić

- akcje instytucji kredytowej czy też firmy inwestycyjnej albo instrumenty z nimi związane, w zależności od struktury prawnej danej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej lub – w przypadku nienotowanej na giełdzie instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej – innych odpowiadających im instrumentów niepieniężnych oraz w stosownych przypadkach innych długoterminowych instrumentów finansowych, które odpowiednio odzwierciedlają jakość kredytową instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. W tym kontekście ogromne znaczenie ma zasada proporcjonalności, gdyż nie zawsze właściwe może być zastosowanie tych wymogów do małych instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych. Uwzględniając ograniczenia dotyczące wysokości zmiennego wynagrodzenia wypłacanego z góry gotówką, należy ograniczyć wysokość zmiennego wynagrodzenia, które można wypłacać w gotówce lub w postaci ekwiwalentu pieniężnego niepodlegającego odroczeniu, tak, aby w dalszym stopniu dostosować osobiste cele pracowników do długoterminowych interesów instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej.
- (10) Instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny zadbać o to, by łączne wynagrodzenie zmienne nie ograniczało ich zdolności do wzmacniania ich bazy kapitałowej. Wielkość, do jakiej należy budować kapitał, powinna wiązać się z obecną pozycją kapitałową instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. W tym kontekście właściwe organy państw członkowskich powinny posiadać uprawnienia do ograniczania wynagrodzenia zmiennego, m.in. w postaci odsetka całkowitych przychodów netto, w sytuacji gdy zagraża ono utrzymaniu należytej bazy kapitałowej.
- (11) Instytucje kredytowe lub przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny wymagać od swoich pracowników zobowiązania do niekorzystania z osobistych strategii hedgingowych lub ubezpieczeń w celu obejścia skutków podziału ryzyka wynikających z ustaleń dotyczących wynagrodzenia.
- (12) W przypadku podmiotów, które korzystają z wyjątkowej interwencji publicznej, priorytetem powinno być wzmocnienie ich bazy kapitałowej i zapewnienie, by pomoc podatników zwróciła się. Wszelkie zmienne wynagrodzenia powinny odzwierciedlać te priorytety.
- (13) Zasady odnoszące się do prawidłowej polityki wynagrodzeń określone w zaleceniu Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych ⁽¹⁾ są zgodne z zasadami określonymi w niniejszej dyrektywie oraz stanowią ich uzupełnienie.
- (14) Przepisy dotyczące wynagrodzeń powinny pozostawać bez uszczerbku dla pełnego wykonywania praw podstawowych gwarantowanych przez traktaty, w szczególności art. 153 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ogólnych zasad krajowego prawa zobowiązań i prawa pracy, przepisów dotyczących praw i zaangażowania akcjonariuszy oraz ogólnych obowiązków organów administracyjnych i nadzorczych danej instytucji, a także w stosownym przypadku praw partnerów społecznych do zawierania i egzekwowania układów zbiorowych zgodnie z przepisami i zwyczajami krajowymi.
- (15) W celu zagwarantowania szybkiego i skutecznego egzekwowania przepisów, właściwe organy powinny mieć ponadto prawo do nakładania finansowych lub niefinansowych kar lub innych środków w przypadku naruszenia wymogów dyrektywy 2006/48/WE, w tym wymogu dotyczącego posiadania polityki wynagrodzeń, która jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Takie środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W celu zapewnienia spójności i równych warunków konkurencji Komisja powinna dokonać zbiorowego przeglądu wdrożenia i stosowania przez państwa członkowskie tego prawa do stosowania takich kar lub środków, z uwzględnieniem ich spójności w całej Unii.
- (16) W celu zagwarantowania skutecznego nadzoru nad ryzykami, których źródłem są nieodpowiednie struktury wynagrodzeń, polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń przyjmowane przez instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny zostać włączone w zakres przeglądu nadzorczego na podstawie dyrektywy 2006/48/WE. W ramach tego przeglądu organy nadzorcze powinny oceniać, czy polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń mogą zachęcać pracowników do nadmiernego podejmowania ryzyka. Ponadto Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (CEBS) powinien zapewnić, aby powstały wytyczne dotyczące oceny predyspozycji osób, które mogłyby skutecznie kierować instytucją kredytową.
- (17) W zielonej księdze Komisji z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych i polityk dotyczących wynagrodzeń zwrócono uwagę na szereg wymagających naprawy uchybień w zarządzaniu instytucjami kredytowymi i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi. Wśród proponowanych rozwiązań Komisja wymienia potrzebę znacznego zaostrzenia wymogów dotyczących osób, które mają skutecznie kierować działaniem instytucji kredytowych. Osoby te powinny mieć wystarczająco dobrą reputację i odpowiednie doświadczenie, mają one także podlegać ocenie odnośnie do ich predyspozycji zawodowych. W zielonej księdze podkreśla się także potrzebę wzmocnienia zaangażowania zainteresowanych stron w politykę zatwierdzania wynagrodzeń. Rada i Parlament Europejski przyjmują do wiadomości zamiar przedstawiania przez Komisję, w stosownych przypadkach, wniosków legislacyjnych dotyczących tych kwestii.
- (18) W celu zwiększenia przejrzystości praktyk dotyczących wynagrodzeń w instytucjach kredytowych i przedsiębiorstwach inwestycyjnych właściwe organy państw członkowskich powinny gromadzić informacje na temat wynagrodzeń z myślą o prowadzeniu analiz porównawczych tendencji w dziedzinie wynagrodzeń, w zgodzie z kategorią informacji ilościowych, które instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne są zobowiązane ujawnić zgodnie z niniejszą dyrektywą. Właściwe organy powinny dostarczyć te informacje CEBS-owi, aby umożliwić mu przeprowadzanie podobnych ocen na poziomie unijnym.

(¹) Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s. 22.

- (19) W celu wspierania konwergencji nadzoru w odniesieniu do oceny polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń oraz w celu ułatwienia gromadzenia informacji i jednolitego wdrożenia zasad dotyczących wynagrodzeń w sektorze bankowym, CEBS powinien rozwinąć wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń w sektorze bankowym. Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych powinien pomagać w opracowaniu takich wytycznych w zakresie, w którym wytyczne te miałyby zastosowanie również do polityki wynagradzania osób zaangażowanych w świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej przez instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE. CEBS powinien przeprowadzić powszechne konsultacje publiczne w sprawie tych norm technicznych, a także przeanalizować ewentualne koszty i korzyści z nimi związane. Komisja powinna być w stanie przedstawić propozycje ustawodawcze, na mocy których Europejskiemu Organowi Nadzoru w dziedzinie bankowości i w stosownym zakresie Europejskiemu Organowi Nadzoru odpowiadającemu za giełdy i papiery wartościowe, ustanowionym zgodnie z procesem *de Larosière* dotyczącym nadzoru finansowego, powierza się opracowanie projektu technicznych standardów regulacyjnych i wykonawczych w celu ułatwienia gromadzenia informacji i jednolitego wdrażania zasad dotyczących wynagrodzeń w sektorze bankowym, które mają zostać przyjęte przez Komisję.
- (20) Ponieważ źle zaprojektowane polityki wynagrodzeń i systemy motywacyjne mogą zwiększyć do niedopuszczalnego poziomu ryzyka, na jakie są narażone instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne, należy podjąć pilne działania zaradcze i, w stosownych przypadkach, środki naprawcze. W konsekwencji należy zadbać o to, aby właściwe organy miały prawo nakładać na podmioty środki jakościowe lub ilościowe w celu usunięcia nieprawidłowości w ich polityce wynagrodzeń, które zostały ujawnione podczas przeglądu nadzorczego (2. filar). Jednym ze środków jakościowych stojących do dyspozycji właściwych organów jest zobowiązanie instytucji kredytowych oraz przedsiębiorstw inwestycyjnych do ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z ich działalnością, produktami lub systemami, w tym poprzez wprowadzenie zmian do ich struktur wynagrodzeń lub zamrożenie zmiennych składników wynagrodzenia, w zakresie, w którym są one niezgodne ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Środki ilościowe obejmują wymóg utrzymywania dodatkowych funduszy własnych.
- (21) Dobre struktury zarządzania, przejrzystość i ujawnianie informacji są podstawowymi warunkami prawidłowej polityki wynagrodzeń. Aby struktury wynagrodzeń i związane z nimi ryzyko były dostatecznie przejrzyste dla rynku, instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny ujawniać do publicznej wiadomości szczegółowe informacje na temat ich polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń oraz globalnych (ze względu na poufność) kwot otrzymywanych przez tych pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. Informacje te powinny zostać udostępnione wszystkim zainteresowanym stronom (akcjonariuszom, pracownikom i opinii publicznej). Obowiązek ten powinien jednak pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾.
- (22) W celu zagwarantowania ich pełnej skuteczności i uniknięcia wszelkiej możliwej dyskryminacji w następstwie ich stosowania, postanowienia dotyczące wynagrodzeń zawarte w niniejszej dyrektywie powinno się stosować w odniesieniu do wynagrodzeń należnych na mocy umów zawartych przed rzeczywistym terminem ich rzeczywistego wdrożenia w każdym z państw członkowskich i przyznawanych lub wypłacanych po tym terminie. Ponadto w celu zabezpieczenia celów tej dyrektywy, w szczególności skutecznego zarządzania ryzykiem, w okresie wciąż naznaczonym wysokim stopniem niestabilności, a także w celu uniknięcia wszelkiego niebezpieczeństwa obchodzenia przepisów dotyczących wynagrodzeń zawartych w niniejszej dyrektywie w okresie poprzedzającym ich wdrożenie, konieczne jest stosowanie takich przepisów w odniesieniu do przyznanych wynagrodzeń, które jeszcze nie zostały wypłacone, przed upływem terminu ich rzeczywistego wdrożenia w każdym z państw członkowskich, za usługi świadczone w 2010 r.
- (23) Przegląd ryzyk, na które może być narażona instytucja kredytowa, powinien prowadzić do skutecznych środków nadzorczych. W związku z tym niezbędne jest osiągnięcie dalszej konwergencji w celu ułatwienia wspólnych decyzji organów nadzoru i zagwarantowania równych warunków konkurencji w Unii.
- (24) Zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE instytucje kredytowe inwestujące w resekurytyzację mają obowiązek dochować należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzacji bazowych i ekspozycji niesekurytyzacyjnych, które stanowią pierwotną bazę tych pierwszych. Instytucje kredytowe powinny ocenić, czy ekspozycje w kontekście programów emisji papierów komercyjnych zabezpieczonych aktywami stanowią ekspozycje resekurytyzacyjne, w tym te w kontekście programów, które nabywają uprzywilejowane transe pochodzące z odrębnych pul całych kredytów, w przypadku gdy żaden z tych kredytów nie stanowi ekspozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej i gdy ochronę pierwszej straty dla każdej inwestycji zapewnia sprzedawca kredytów. W tej drugiej sytuacji dostosowane do danej puli wsparcie płynności generalnie nie powinno być uznawane za ekspozycję resekurytyzacyjną, gdyż stanowi ono transe pojedynczej puli aktywów (tj. mającą zastosowanie pulę całych kredytów), która nie zawiera żadnych ekspozycji resekurytyzacyjnych. Z kolei wsparcie jakości kredytowej całego programu obejmujące jedynie

(1) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

- niektóre straty powyżej zapewnianej przez sprzedawcę ochrony w różnych pulach stanowiłoby generalnie transzowanie ryzyka puli wielu aktywów zawierającej co najmniej jedną ekspozycję sekurytyzacyjną, a zatem byłoby ekspozycją resekurytyzacyjną. Niemniej jednak jeśli taki program finansuje się całkowicie papierami komercyjnymi jednej klasy i jeśli wsparcie jakości kredytowej całego programu nie ma formy resekurytyzacji lub też papiery komercyjne są w pełni wspierane przez sponsorującą instytucję kredytową, a inwestor posiadający papiery komercyjne jest nadal skutecznie narażony na ryzyko niewykonania przez sponsora zamiast na ryzyko pul bazowych lub aktywów bazowych, wtedy takie papiery komercyjne generalnie nie powinny być uznawane za ekspozycję resekurytyzacyjną.
- (25) Przepisy dyrektywy 2006/49/WE dotyczące ostrożnej wyceny powinny stosować się do wszystkich instrumentów wycenianych według wartości godziwej, zarówno tych należących do portfela handlowego instytucji, jak i do portfela niehandlowego. Należy doprecyzować, że w przypadkach gdy stosowanie zasady ostrożnej wyceny prowadziłyby do niższej wartości księgowej niż faktycznie ujęta w zapisach księgowych, należy pomniejszyć fundusze własne o kwotę bezwzględną tej różnicy.
- (26) Instytucje powinny mieć możliwość wyboru, czy chcą stosować wymóg kapitałowy, czy też pomniejszać fundusze własne o pozycje sekurytyzacyjne, którym zgodnie z dyrektywą przypisuje się wagę ryzyka 1 250 %, niezależnie od tego, czy pozycje te należą do portfela handlowego czy też niehandlowego.
- (27) Wymogi kapitałowe dotyczące ryzyka rozliczenia powinny znajdować zastosowanie również do portfela niehandlowego.
- (28) Instytucje inicjujące lub sponsorujące powinny zostać pozbawione możliwości obchodzenia zakazu ukrytego wsparcia poprzez wykorzystywanie swoich portfeli handlowych do udzielenia takiego wsparcia.
- (29) Bez uszczerbku dla ujawnień, które są wyraźnie wymagane na mocy niniejszej dyrektywy, celem obowiązku ujawniania informacji powinno być udostępnianie uczestnikom rynku rzetelnych i wyczerpujących informacji na temat profilu ryzyka poszczególnych instytucji. Instytucje te powinny mieć zatem obowiązek ujawniania dodatkowych informacji, które nie są wyraźnie wymienione w niniejszej dyrektywie, o ile jest to konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (30) W celu zapewnienia spójnego wdrożenia dyrektywy 2006/48/WE w całej Unii, Komisja i CEBS powołały w 2006 r. grupę roboczą (Grupę ds. transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych), której powierzono zadanie omówienia i rozwiązania kwestii związanych z wdrożeniem tej dyrektywy. W opinii tej grupy niektóre przepisy techniczne zawarte w dyrektywach 2006/48/WE i 2006/49/WE powinny zostać bardziej uszczegółowione. Należy zatem odpowiednio uszczegółowić te przepisy.
- (31) W przypadkach gdy zewnętrzna ocena kredytowa pozycji sekurytyzacyjnej uwzględni efekt ochrony kredytowej dostarczanej przez samą instytucję inwestującą, instytucja ta nie powinna mieć możliwości skorzystania z niższej wagi ryzyka, do której uprawnia istnienie takiej ochrony kredytowej. Nie powinno to prowadzić do pomniejszania kapitału o sekurytyzację, jeżeli istnieją inne metody pozwalające określić wagę ryzyka stosownie do faktycznego ryzyka związanego z daną pozycją, bez uwzględniania takiej ochrony kredytowej.
- (32) Należy znacznie zwiększyć wymogi dotyczące ujawnień obowiązujących instytucje w przypadku sekurytyzacji. W szczególności wymogi te powinny obejmować także ryzyka związane z pozycjami sekurytyzacyjnymi w portfelu handlowym. Ponadto, aby zapewnić odpowiednią przejrzystość odnośnie do charakteru działalności sekurytyzacyjnej danej instytucji, ujawnianie powinno oddawać zakres, w jakim instytucja sponsoruje SSPE oraz zaangażowanie niektórych podmiotów powiązanych, gdyż blisko ze sobą związane strony mogą stwarzać bieżące ryzyko dla danej instytucji.
- (33) Narzuty z tytułu ryzyka szczególnego dotyczące pozycji sekurytyzacyjnych należy dostosować do wymogów kapitałowych obowiązujących w przypadku portfela bankowego, ponieważ wymogi te pozwalają ujmować pozycje sekurytyzacyjne w sposób bardziej zróżnicowany i uwzględniając w większym stopniu ryzyka.
- (34) Ze względu na ich słabą skuteczność w ostatnim okresie należy zaostrzyć standardy dotyczące wewnętrznych modeli służących do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego. Należy w szczególności uzupełnić braki w zakresie uwzględniania ryzyka w przypadku ryzyka kredytowego w portfelu handlowym. Narzuty kapitałowe powinny ponadto uwzględniać składnik odpowiadający warunkom skrajnym, co pozwoliłoby zaostrzać wymogi kapitałowe w sytuacji pogarszających się warunków rynkowych oraz w celu ograniczenia procykliczności. Instytucje powinny również przeprowadzać odwrotne testy warunków skrajnych w celu zbadania, jakie scenariusze mogą zagrozić rentowności instytucji, chyba że mogą one dowieść, że taki test jest zbędny. W świetle niedawnych poważnych trudności z ujmowaniem pozycji sekurytyzacyjnych za pomocą metod bazujących na modelach wewnętrznych, należy ograniczyć możliwość modelowania ryzyk sekurytyzacyjnych związanych z portfelem handlowym przez instytucje i wprowadzić zamiast tego wymóg dokonywania standardowego narzutu kapitałowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym.
- (35) Niniejsza dyrektywa określa pewne wyjątki od niektórych działań związanych z transakcjami skorelowanymi, w przypadku których instytucja może dostać zgodę od organu nadzoru na wyliczenie pełnego narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka wynikającego z restrykcyjnych wymogów minimalnych. W takich przypadkach instytucja powinna być zobowiązana nałożyć na takie działania narzut kapitałowy odpowiadający wyższemu narzutowi kapitałowemu zgodnie z wewnętrznie wypracowanym podejściem i 8 % narzutu

kapitałowego za konkretne ryzyko zgodnie z ustandaryzowaną metodą obliczeniową. Nie powinno się wymagać nakładania na te ekspozycje narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka, ale powinny one jednak być zawarte zarówno w miarach wartości narażonej na ryzyko, jak i w miarach wartości narażonej na ryzyko w warunkach skrajnych.

- (36) Artykuł 152 dyrektywy 2006/48/WE wymaga od niektórych instytucji kredytowych utrzymania własnych funduszy o wartości co najmniej równej określonej minimalnej kwocie za trzy okresy dwunastomiesięczne od dnia 31 grudnia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. W obecnej sytuacji w sektorze bankowym oraz w świetle przedłużenia rozwiązań przejściowych dla minimalnego kapitału przyjętych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, należałoby odnowić ten wymóg na czas określony, do dnia 31 grudnia 2011 r.
- (37) Aby nie zniechęcać instytucji kredytowych do przechodzenia do stosowania metody wewnętrznych ratingów (metoda IRB) lub zaawansowanych metod pomiaru do obliczania wymogów kapitałowych w okresie przejściowym w związku z wygórowanymi i nieproporcjonalnymi kosztami wdrożenia, powinno być możliwe, aby instytucje kredytowe, które zaczęły stosować metody IRB lub zaawansowane metody pomiaru od 1 stycznia 2010 r. i które wcześniej obliczyły swoje wymogi kapitałowe zgodnie z innymi mniej zaawansowanymi metodami, z zastrzeżeniem uzyskania zgody organu nadzoru, stosowały te mniej zaawansowane metody jako podstawy obliczania przejściowego dolnego limitu. Właściwe organy powinny prowadzić ścisłą kontrolę ich rynków i zagwarantować równe warunki konkurencji wszystkim rynkom i ich segmentom, a także unikać zakłóceń na rynku wewnętrznym.
- (38) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – do własnych celów oraz w interesie Unii – tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do publikacji tych tabel.
- (39) Przepisy niniejszej dyrektywy stanowią kroki podjęte w ramach procesu reform jako odpowiedź na kryzys finansowy. Zgodnie z wnioskami G20, RSF i Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, aby wspomóc ograniczanie wzrostu presji w systemie bankowym, niezbędne mogą się okazać dalsze reformy, włącznie z potrzebą tworzenia buforów przeciwdziałających cykliczności, „dynamicznym zaopatrzeniem”, argumentami przemawiającymi za obliczaniem wymogów kapitałowych omówionymi w dyrektywie 2006/48/WE oraz środkami uzupełniającymi do wymogów oceny ryzyka wobec instytucji kredytowych. Aby zapewnić odpowiedni nadzór demokratyczny nad procesem, Parla-

ment Europejski i Rada powinny być włączone w sposób terminowy i efektywny.

- (40) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE celem zapewnienia, że ich postanowienia będą realizowane w jednakowy sposób, nieskutkujący dyskryminacją wobec instytucji kredytowych ze względu na ich strukturę prawną bądź model własności.
- (41) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowań technicznych w dyrektywie 2006/48/WE w zakresie: objaśnienia definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy lub uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych; dostosowywania terminologii i formułowanie definicji stosownie do kolejnych odpowiednich aktów; rozszerzania wykazu rodzajów działalności podlegających wzajemnemu uznawaniu na mocy dyrektywy 2006/48/WE lub dostosowanie terminologii stosowanej w tym wykazie do nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych; dostosowania obszarów, w których właściwe organy mają obowiązek wymiany informacji; dostosowania przepisów dyrektywy 2006/48/WE dotyczących środków własnych, w celu uwzględnienia nowych zjawisk w standardach rachunkowości lub w prawie unijnym, lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych; rozszerzenie wykazu klas ekspozycji na potrzeby metody standardowej lub metody IRB w celu uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych; dostosowania wysokości niektórych kwot istotnych dla tych klas ekspozycji w celu uwzględnienia skutków inflacji; dostosowania wykazu i klasyfikacji pozycji pozabilansowych; oraz dostosowania przepisów szczególnych i kryteriów technicznych dotyczących traktowania ryzyka kredytowego kontrahenta, organizacji i traktowania ryzyka, metody standardowej i metody IRB, ograniczenia ryzyka kredytowego, sekurytyzacji, ryzyka operacyjnego, przeglądu i oceny dokonywanej przez właściwe organy oraz zasad ujawnień w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych, lub w standardach rachunkowości lub prawie unijnym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych. Komisja powinna być również uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do środków mających na celu określenie określenie wielkości nagłych i nieoczekiwanych zmian poziomu stóp procentowych mających znaczenie na potrzeby dokonywanych przez właściwe organy na mocy dyrektywy 2006/48/WE przeglądu i oceny w zakresie ekspozycji instytucji kredytowych na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności zaliczonej do portfela niehandlowego; czasowe obniżanie minimalnego poziomu funduszy własnych lub wag ryzyka, określonych w tej dyrektywie, aby uwzględnić pewne okoliczności szczególne; objaśnienie wyłączeń niektórych ekspozycji ze stosowania przepisów tej dyrektywy dotyczących dużych zaangażowań; oraz dostosowania kryteriów oceny dokonywanej na podstawie tej dyrektywy przez nadzór w zakresie zdolności potencjalnego nabywcy instytucji kredytowej oraz bezpieczeństwa finansowego planowanego nabycia.

(1) Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- (42) Komisja powinna być także uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w zakresie dostosowań technicznych w dyrektywie 2006/49/WE mających na celu: objaśnianie definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania tej dyrektywy lub uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych; dostosowanie wysokości kapitału założycielskiego określonych w niektórych przepisach tej dyrektywy oraz niektórych wielkości istotnych dla wyliczania wymogów kapitałowych dotyczących działalności zaliczonej do portfela handlowego celem uwzględnienia nowych zjawisk natury gospodarczej i monetarnej; dostosowanie kategorii firm inwestycyjnych kwalifikujących się do uzyskania niektórych zwolnień w zakresie minimalnego poziomu środków własnych celem uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych; objaśnianie wymogu utrzymywania przez firmy inwestycyjne funduszy własnych na poziomie odpowiadającym 25 % stałych kosztów ogólnych w roku poprzednim celem zapewnienia jednolitego stosowania tej dyrektywy; dostosowywanie terminologii i redagowanie definicji stosownie do kolejnych odpowiednich aktów; dostosowanie przepisów technicznych tej dyrektywy dotyczących obliczania wymogów kapitałowych z tytułu różnych kategorii ryzyka i dużych zaangażowań, stosowania wewnętrznych modeli obliczania wymogów kapitałowych a także transakcji handlowych w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych lub w zakresie pomiaru ryzyka, standardów rachunkowości lub przepisów prawa unijnego, lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych; oraz w celu uwzględnienia wyników przeglądu różnych aspektów dotyczących zakresu stosowania dyrektywy 2004/39/WE.
- (43) Parlament Europejski i Rada powinny mieć trzy miesiące od daty powiadomienia na zgłoszenie sprzeciwu wobec aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady powinno być możliwe przedłużenie tego terminu o trzy miesiące. Parlament Europejski i Rada powinny móc poinformować pozostałe instytucje, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu. Takie wcześnie zatwierdzanie aktów delegowanych jest szczególnie właściwe w razie konieczności przestrzegania terminów, np. tam, gdzie w akcie podstawowym zawarte są terminy przyjmowania przez Komisję aktów delegowanych.
- (44) W deklaracji nr 39 dotyczącej art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r., uczestnicy konferencji odnotowali wyrażony przez Komisję zamiar dalszego konsultowania się z ekspertami powołanymi przez państwa członkowskie podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych zgodnie z ustaloną praktyką,
- (45) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie wprowadzenie w stosunku do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych wymogu ustanowienia polityki wynagrodzeń spójnej ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem oraz dostosowania niektórych wymogów kapitałowych, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (46) W związku z tym dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE powinny zostać odpowiednio zmienione,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się punkty w brzmieniu:

„40a) »resekurytyzacja« oznacza sekurytyzację, w przypadku której ryzyko związane z bazową pulą ekspozycji jest dzielone na transze i co najmniej jedna z ekspozycji bazowych jest pozycją sekurytyzacyjną;

40b) »pozycja resekurytyzacyjna« oznacza ekspozycję z tytułu resekurytyzacji;”

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„49. »nieokreślone z góry świadczenia emerytalne« oznaczają rozbudowane świadczenia emerytalne przyznawane na zasadzie dobrowolnej przez instytucję kredytową pracownikowi jako część pakietu wynagrodzenia zmiennego, które nie obejmują dodatkowych korzyści przyznawanych pracownikowi w ramach systemu emerytalnego przedsiębiorstwa.”;

2) w art. 11 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zapewnia wytyczne dotyczące oceny predyspozycji osób faktycznie kierujących instytucją kredytową.”;

3) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia wymagają, aby każda instytucja kredytowa posiadała solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi stosunkami odpowiedzialności, skuteczne procesy służące do rozpoznawania ryzyka, na które jest lub może być narażona instytucja kredytowa, zarządzania nim, monitorowania ryzyka i sprawozdawczości na jego temat oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowości oraz politykę i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Właściwe organy państwa członkowskiego wykorzystują informacje gromadzone zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w pkt 15 lit. f) części 2 załącznika XII w celu przeprowadzenia analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń. Właściwe organy dostarczają tych informacji Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru Bankowego.

4. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zapewnia wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń zgodne z zasadami określonymi w pkt 23 i 24 załącznika V. Wytyczne uwzględniają zasady dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń, określone w zaleceniu Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych (*).

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zapewnia między innymi, wytyczne:

a) dotyczące ustalenia szczególnych kryteriów określania odpowiedniej proporcji stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia w rozumieniu pkt 23 lit. l) załącznika V;

b) określające instrumenty, które mogą być uznane za instrumenty w rozumieniu pkt 23 lit. o) ppkt (ii) załącznika V, odzwierciedlające w odpowiedni sposób jakość kredytową instytucji kredytowej w rozumieniu pkt 23 lit. o) tego załącznika.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych współpracuje ściśle z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, aby zapewnić wytyczne dotyczące polityki wynagrodzeń dla kategorii pracowników zaangażowanych w świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków instrumentów finansowych.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego wykorzystuje informacje przekazywane przez właściwe organy zgodnie z ust. 3, by przeprowadzać analizy porównawcze tendencji i praktyk dotyczących wynagrodzeń w skali Unii.

5. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia gromadzą dane na temat liczby osób przypadających na instytucję kredytową, których zarobki przekraczają 1000000 EUR, w tym informacje dotyczące rodzaju działalności oraz głównych elementów wynagrodzenia, premii, nagród długookresowych i składek emerytalnych. Informacje te przekazuje się Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, który ujawnia je w sposób zbiorczy organom państwa członkowskiego pochodzenia we wspólnym formacie sprawozdawczym. Komitet Europejskich Organów Nadzoru

może opracować wytyczne ułatwiające wdrożenie niniejszego ustępu i zapewnienie spójności gromadzonych informacji.

(*) Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s. 22.”;

4) w art. 54 dodaje się nowy akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby – dla celów pierwszego akapitu – ich odpowiednie właściwe organy były uprawnione do nakładania lub stosowania sankcji o charakterze finansowym i niefinansowym lub innych środków. Te sankcje lub środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

5) art. 57 akapit pierwszy lit. r) otrzymuje brzmienie:

„r) kwota ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z niniejszą dyrektywą przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %, oraz kwota ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym, którym zostałyby przypisana waga ryzyka wynosząca 1 250 %, gdyby znajdowały się one w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej.”;

6) w art. 64 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Obliczając wysokość funduszy własnych, instytucje kredytowe stosują wymogi określone w części B załącznika VII do dyrektywy 2006/49/WE w stosunku do wszystkich swoich aktywów wycenianych według wartości godziwej i odejmują od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę pozycji określonych w art. 57 lit. i)–k) kwotę wszelkich niezbędnych dodatkowych aktualizacji wartości. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanawia wytyczne dotyczące szczegółów stosowania niniejszego przepisu.”;

7) art. 66 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Połowa sumy pozycji wymienionych w art. 57 lit. l)–r) jest w połowie odliczana od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę pozycji określonych w art. 57 lit. i)–k), a połowa od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. d)–h) przy zastosowaniu ograniczeń określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli połowa sumy pozycji wymienionych w art. 57 lit. l)–r) jest większa od sumy pozycji wymienionych w art. 57 lit. d)–h), różnicę należy odjąć od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę pozycji określonych w art. 57 lit. i)–k).

Pozycji wymienionych w art. 57 lit. r) nie odejmuje się, jeżeli zostały one już uwzględnione do celów art. 75 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z niniejszą dyrektywą lub przy obliczaniu wymogów kapitałowych zgodnie z załącznikami I lub V do dyrektywy 2006/49/WE.”;

- 8) w art. 75 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:
- „b) w odniesieniu do działalności w ramach portfela handlowego, ryzyka pozycji i ryzyka kontrahenta oraz jeżeli dopuszczone jest przekroczenie limitów określonych w art. 111–117, w przypadku dużych ekspozycji przekraczających takie limity – wymogi kapitałowe określone zgodnie z art. 18 i art. 28–32 dyrektywy 2006/49/WE;
- c) w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności gospodarczej, ryzyka walutowego, ryzyka rozliczenia oraz ryzyka cen towarów – wymogi kapitałowe określone zgodnie z art. 18 dyrektywy 2006/49/WE;”;
- 9) art. 101 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Sponsorująca instytucja kredytowa albo inicjująca instytucja kredytowa, która w zakresie sekurytyzacji skorzystała z art. 95 w celu obliczenia kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem lub sprzedała instrumenty ze swojego portfela handlowego jednostce SSPE, po to by nie być już zobowiązaną do posiadania funduszy własnych z uwagi na ryzyko tych instrumentów, mając na względzie ograniczenie potencjalnych lub rzeczywistych strat inwestorów, nie udziela wsparcia sekurytyzacji wykraczającego poza jej obowiązki umowne.”;
- 10) w art. 136 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się litery w brzmieniu:
- „f) nałożenie na instytucje kredytowe wymogu ograniczenia wynagrodzenia zmiennego do odsetka całkowitego dochodu netto, gdy jest to niezgodne z utrzymaniem solidnej bazy kapitałowej;
- g) nałożenie na instytucje kredytowe wymogu wykorzystania zysków netto do wzmocnienia bazy kapitałowej.”;
- b) w ust. 2 dodaje się nowy akapit w brzmieniu:
- „W celu określenia odpowiedniego poziomu funduszy własnych na podstawie przeglądu i oceny przeprowadzonych zgodnie z art. 124 właściwe organy oceniają, czy wymagane jest nałożenie szczególnego wymogu utrzymywania funduszy własnych na poziomie przekraczającym poziom minimalny w celu uwzględnienia ryzyk, na które jest lub może być narażona instytucja kredytowa, biorąc przy tym pod uwagę:
- a) ilościowe i jakościowe aspekty procesu oceny instytucji kredytowych, o którym mowa w art. 123;
- b) zasady, procesy i mechanizmy instytucji kredytowych, o których mowa w art. 22;
- c) wynik przeglądu i oceny przeprowadzonych zgodnie z art. 124.”;
- 11) art. 145 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Instytucje kredytowe ustalają formalną politykę informacyjną w celu spełnienia wymogów w zakresie ujawniania informacji, określonych w ust. 1 i 2, oraz muszą dysponować metodami oceny adekwatności swoich ujawnień, w tym weryfikacji i częstotliwości tych ujawnień. Instytucje kredytowe muszą posiadać również metody pozwalające ocenić, czy w swoich ujawnieniach instytucje te przekazują uczestnikom rynku wyczerpujące informacje na temat własnego profilu ryzyka.
- Jeżeli uczestnicy rynku nie otrzymują w tych ujawnieniach wyczerpujących informacji na temat profilu ryzyka, instytucje kredytowe mają obowiązek podawać do publicznej wiadomości także niezbędne informacje dodatkowe, obok informacji wymaganych zgodnie z ust. 1. Instytucje kredytowe są jednak zobowiązane do ujawniania tylko takich informacji, które mają istotny charakter i nie są zaklasyfikowane jako informacje zastrzeżone lub poufne zgodnie z kryteriami technicznymi określonymi w załączniku XII część 1.”;
- 12) tytuł tytułu VI otrzymuje brzmienie:
- „**AKTY DELEGOWANE I UPRAWNIENIA WYKONAWCZE**”;
- 13) w art. 150 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Bez uszczerbku w odniesieniu do funduszy własnych dla wniosku, który Komisja ma przedłożyć zgodnie z art. 62, dostosowania techniczne w następujących dziedzinach przyjmuje się w formie aktów delegowanych i zgodnie z art. 151a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 151b i 151c:
- a) objaśnianie definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy;
- b) objaśnianie definicji w celu uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy;
- c) dostosowywanie terminologii i formułowanie definicji stosownie do kolejnych aktów dotyczących instytucji kredytowych i spraw pokrewnych;
- d) rozszerzanie wykazu, o którym mowa w art. 23 i 24, zamieszczonego w załączniku I lub dostosowanie terminologii stosowanej w tym wykazie do nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych;
- e) obszary, w których właściwe organy mają obowiązek wymiany informacji wymienionych w art. 42;
- f) dostosowania techniczne w art. 56–67 oraz w art. 74, wynikające z nowych zjawisk w standardach lub wymogach rachunkowości z uwzględnieniem wymogów określonych w prawie unijnym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych;

- g) zmiana wykazu klas ekspozycji w art. 79 i 86, aby uwzględnić nowe zjawiska na rynkach finansowych;
- h) kwota określona w art. 79 ust. 2 lit. c), art. 86 ust. 4 lit. a), załączniku VII część 1 ust. 5 i załączniku VII część 2 ust. 15 w celu uwzględnienia skutków inflacji;
- i) wykaz i klasyfikacja pozycji pozabilansowych w załącznikach II i IV;
- j) dostosowanie przepisów w załącznikach III i V–XII w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych, w szczególności związanych z nowymi produktami finansowymi, lub w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają wymogi określone w prawie unijnym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych.

1a. Następujące środki są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 151 ust. 2a:

- a) dostosowania techniczne w wykazie w art. 2;
 - b) zmiana kwoty kapitału założycielskiego określonego w art. 9, aby uwzględnić nowe zjawiska natury gospodarczej i pieniężnej;
- b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Komisja może przyjąć następujące środki:”

- (ii) akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

„Środki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b), c) i f), przyjmuje się w formie aktów delegowanych i zgodnie z art. 151a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 151b i 151c. Środki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. d) i e), są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 151 ust. 2a.”;

14) w art. 151 uchyla się ust. 2 i 3;

15) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 151a

Wykonanie przekazania uprawnień

1. Prawo do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 150 ust. 1 i w art. 150 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze, przysługuje Komisji przez cztery lata od dnia 15 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej 6 miesięcy przed zakończeniem tego czteroletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłu-

żane na ten sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada ją wycofają zgodnie z art. 151b.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zostają powierzone Komisji z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 151b i 151c.

Artykuł 151b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 150 ust. 1 i w art. 150. ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze.

2. Instytucja, która wszczęła procedurę wewnętrzną mającą na celu podjęcie decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazania uprawnień, stara się powiadomić drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając, które z przekazanych uprawnień mogą być odwołane.

3. Podjęcie decyzji o odwołaniu uprawnień powoduje zakończenie delegacji uprawnień w niej wymienionych. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna bezzwłocznie lub z dniem w niej określonym. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 151c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. W terminie trzech miesięcy od dnia powiadomienia Parlament Europejski lub Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

2. Jeżeli przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, akt ten publikowany jest w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym. Akt delegowany może być opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje powody zastrzeżeń wobec danego aktu delegowanego.”;

16) w art. 152 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. Instytucje kredytowe obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 84–89 utrzymują do dnia 31 grudnia 2011 r. fundusze własne o wartości zawsze wyższej lub równej kwocie wskazanej w ust. 5c lub 5d, jeśli ma to zastosowanie.

5b. Instytucje kredytowe, stosujące zgodnie z art. 105 zaawansowane metody pomiaru do obliczania wymogów kapitału własnego z tytułu ryzyka operacyjnego, utrzymują do dnia 31 grudnia 2011 r. fundusze własne o wartości zawsze wyższej lub równej kwocie wskazanej w ust. 5c lub 5d, jeśli ma to zastosowanie.

5c. Kwota, o której mowa w ust. 5a i 5b, wynosi 80 % łącznej kwoty minimalnej funduszy własnych, jakie dana instytucja kredytowa byłaby zobowiązana posiadać na mocy art. 4 dyrektywy 93/6/EWG i dyrektywy 2000/12/WE, w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2007 r.

5d. Z zastrzeżeniem uzyskania zgody właściwego organu, dla instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 5e, kwota, o której mowa w ust. 5a i 5b, może wynieść 80 % łącznej kwoty minimalnej funduszy własnych, jakie dana instytucja kredytowa byłaby zobowiązana posiadać na mocy którejkolwiek z art. 78–83, art. 103 lub art. 104 oraz dyrektywy 2006/49/WE w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2007 r.

5e. Instytucja kredytowa może stosować ust. 5d jedynie wtedy, jeśli zaczęła stosować metodę IRB lub zaawansowane metody pomiaru do obliczania wymogów kapitałowych w dniu 1 stycznia 2010 r. lub później.”;

17) w art. 154 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dnia 31 grudnia 2012 r. ważona zaangażowaniem średnia wartość LGD dla wszystkich ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomości mieszkalnymi i nieobjętych gwarancjami rządów centralnych nie może wynosić mniej niż 10 %.”;

18) w art. 156 po akapicie trzecim dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do dnia 1 kwietnia 2013 r. Komisja dokona przeglądu i sporządzi sprawozdanie na temat przepisów dotyczących wynagrodzeń, włącznie z przepisami ustanowionymi w załącznikach V i XII, ze szczególnym uwzględnieniem ich skuteczności, wdrażania i egzekwowania, biorąc pod uwagę rozwój na planie międzynarodowym. Przegląd ten umożliwi identyfikację wszelkich luk prawnych wynikających z zastosowania do tych przepisów zasady proporcjonalności. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie, w miarę potrzeb wraz z odpowiednimi wnioskami.

W celu zapewnienia spójności i równych warunków konkurencji Komisja dokonuje przeglądu wdrożenia art. 54, uwzględniając spójność kar i innych środków nakładanych i stosowanych w całej Unii, a także, jeżeli ma to zastosowanie, wysuwa własne propozycje.

Dokonywany przez Komisję okresowy przegląd stosowania niniejszej dyrektywy zapewnia, aby sposób, w jaki realizowane są jej postanowienia nie skutkował wyraźną dyskryminacją wobec instytucji kredytowych ze względu na ich strukturę prawną bądź model własności.

W celu zapewnienia spójności w ostrożnościowym podejściu do kapitału Komisja dokonuje przeglądu odniesień do instrumentów, o których mowa w art. 66 ust. 1a lit. a), w pkt 23 lit. o) ppkt (ii) załącznika V, niezwłocznie po podjęciu inicjatywy w zakresie zmiany definicji instrumentów kapitałowych zawartej w art. 56–67.”;

19) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 156a

Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja dokona przeglądu oraz sporządzi raport w sprawie zmian niezbędnych w celu dostosowania załącznika IX niniejszej dyrektywy, uwzględniając umowy międzynarodowe dotyczące wymogów kapitałowych w stosunku do instytucji kredytowych dla pozycji resekurytyzacyjnych. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami ustawodawczymi.”;

20) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2006/49/WE

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się literę w brzmieniu:

„t) »pozycja sekurytyzacyjna« i »pozycja resekurytyzacyjna« oznaczają odpowiednio pozycję sekurytyzacyjną i pozycję resekurytyzacyjną w rozumieniu definicji zawartych w dyrektywie 2006/48/WE.”;

2) art. 17 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli dana instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważne ryzykiem do celów załącznika II do niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE, wówczas do obliczeń, o których mowa w pkt 36 część 1 załącznika VII do dyrektywy 2006/48/WE, stosuje się następujące postanowienia.”;

3) art. 18 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wymogi kapitałowe z tytułu działalności zaliczonej do portfela handlowego, obliczane zgodnie z metodami i wariantami określonymi w art. 28–32 oraz w załącznikach I, II i VI, a także – jeśli właściwe – w załączniku V, oraz wymogi kapitałowe z tytułu działalności niezaliczonej do portfela handlowego, obliczane zgodnie z załącznikiem II pkt 1–4.”;

4) tytuł sekcji 2 rozdziału VIII otrzymuje brzmienie:

„Akty delegowane i uprawnienia wykonawcze”;

5) art. 41 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się w formie aktów delegowanych zgodnie z art. 42a oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w 42b i 42c.”;

6) uchyla się art. 42 ust. 2;

7) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 42a

Wykonanie przekazania uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 41, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 15 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej 6 miesięcy przed zakończeniem tego czteroletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 42b.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zostają powierzone Komisji z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 42b i 42c.

Artykuł 42b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień określonych w art. 41 może być w każdej chwili odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane.

3. Podjęcie decyzji o odwołaniu uprawnień powoduje zakończenie delegacji uprawnień w niej wymienionych.

Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna bezzwłocznie lub z dniem w niej określonym. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 42c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. W terminie trzech miesięcy od dnia powiadomienia Parlament Europejski lub Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

2. Jeżeli przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, akt ten publikowany jest w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym. Akt delegowany może być opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje powody zastrzeżeń wobec danego aktu delegowanego.”;

8) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 30 grudnia 2011 r. lub wcześniejszej daty określonej w indywidualnych przypadkach przez właściwe organy, instytucje, których modele pomiaru ryzyka szczególnego zostały zatwierdzone przed dniem 1 stycznia 2007 r., zgodnie z załącznikiem V ust. 1 w zakresie tego obowiązującego zatwierdzenia mogą stosować przepisy ust. 4 i 8 załącznika VIII do dyrektywy 93/6/EWG w wersji obowiązującej przed dniem 1 stycznia 2007 r.”;

9) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

a) art. 1 pkt 3, 4, 16 i 17 oraz załącznik I pkt 1, 2 lit. c), 3, 4 lit. a), 5 lit. b) ppkt (iii) w terminie do dnia 1 stycznia 2011 r.; oraz

b) wszystkich postanowień niniejszej dyrektywy poza tymi określonymi w lit. a) w terminie do dnia 31 grudnia 2011 r.

Przepisy, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do zapewnienia zgodności z pkt 1 załącznika I zobowiązują instytucje kredytowe do stosowania określonych w nim zasad, do:

(i) wynagrodzeń należnych na mocy umów zawartych przed rzeczywistym terminem wdrożenia w każdym z państw członkowskich i przyznawanych lub wypłacanych po tym terminie, oraz

(ii) w odniesieniu do usług świadczonych w roku 2010 – przyznanych wynagrodzeń, które jeszcze nie zostały wypłacone, przed upływem terminu rzeczywistego wdrożenia w każdym z państw członkowskich.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Sprawozdanie

W odniesieniu do międzynarodowego charakteru ram bazylejskich oraz niebezpieczeństw związanych z brakiem jednoczes-

nego wdrożenia zmian do tych ram w głównych jurysdykcjach, Komisja złoży Parlamentowi i Radzie – do dnia 31 grudnia 2010 r. – sprawozdanie z postępów we wdrażaniu zmian ram dotyczących adekwatności kapitałowej na szczeblu międzynarodowym, wraz z wszelkimi innymi właściwymi wnioskami.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

O. CHASTEL
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach V, VI, VII, IX i XII do dyrektywy 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku V dodaje się sekcję 11 w brzmieniu:

„11. POLITYKA WYNAGRODZEŃ

23. Ustanawiając i stosując politykę całkowitych wynagrodzeń, obejmującą wynagrodzenia i nieokreślone z góry świadczenia emerytalne, dla kategorii pracowników, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności oraz personelu zaangażowanego w sprawowanie kontroli oraz wszystkich pracowników otrzymujących całkowite wynagrodzenie plasujące ich na tym samym szczeblu siatki płac, co kadra kierownicza wyższego szczebla i osoby podejmujące ryzyko działalności, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na ich profil ryzyka, instytucje kredytowe przestrzegają następujących zasad, w taki sposób i w takim zakresie, który odpowiada ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności:
- a) polityka wynagrodzeń jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem, sprzyja takiemu zarządzaniu ryzykiem i nie zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza poziom ryzyka tolerowany przez daną instytucję kredytową;
 - b) polityka wynagrodzeń jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami instytucji kredytowej oraz uwzględnia środki mające na celu zapobieganie konfliktowi interesów;
 - c) organ zarządzający instytucji kredytowej w ramach swoich funkcji nadzorczych przyjmuje ogólne zasady polityki wynagrodzeń, dokonuje ich okresowych przeglądów i jest odpowiedzialny za jej wdrożenie;
 - d) stan wdrożenia polityki wynagrodzeń podlega co najmniej raz do roku centralnemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu pod kątem zgodności z zasadami i procedurami dotyczącymi wynagrodzeń, które zostały przyjęte przez organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą;
 - e) pracownicy sprawujący funkcje kontrolne są niezależni w stosunku do nadzorowanych przez siebie jednostek przedsiębiorstwa, cieszą się odpowiednim autorytetem i są wynagradzani za osiągnięcie celów wynikających z pełnionych przez nich funkcji, bez względu na wyniki gospodarcze uzyskiwane w kontrolowanych przez nich obszarach działalności przedsiębiorstwa;
 - f) wynagrodzenie wyższych urzędników zajmujących stanowiska związane z zarządzaniem ryzykiem oraz zachowaniem zgodności jest bezpośrednio nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń, o którym mowa w pkt 24, lub, jeżeli nie powołano takiego komitetu, przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczych;
 - g) w przypadku wynagrodzeń zależnych od wyników podstawą do określenia łącznej wysokości wynagrodzenia jest ocena wyników danego pracownika i danej jednostki biznesowej w powiązaniu z ogólnymi wynikami instytucji kredytowej; przy ocenie indywidualnych wyników bierze się pod uwagę kryteria finansowe i niefinansowe;
 - h) ocena wyników powinna odbywać się na przestrzeni kilku lat, tak aby procedura oceny opierała się na wynikach z dłuższego okresu i, aby faktyczna wypłata składników wynagrodzenia zależnych od wyników była rozłożona na okres uwzględniający cykl koniunkturalny instytucji kredytowej i ryzyko związane z prowadzoną przez działalnością gospodarczą;
 - i) łączne wynagrodzenie zmienne nie ogranicza zdolności instytucji kredytowej do zwiększania swojej bazy kapitałowej;
 - j) gwarantowane wynagrodzenie zmienne ma charakter wyjątkowy i występuje jedynie przy rekrutacji nowych pracowników i ogranicza się do pierwszego roku zatrudnienia;
 - k) w przypadku instytucji kredytowych, które korzystają z wyjątkowej interwencji publicznej:
 - (i) wynagrodzenie zmienne jest ściśle ograniczone do odsetka dochodu netto, gdy jest to niezgodne z utrzymaniem solidnej bazy kapitałowej oraz terminowym wycofaniem się ze wsparcia publicznego;

(ii) właściwe organy wymagają od instytucji kredytowych restrukturyzacji wynagrodzeń w sposób zgodny z prawidłowym zarządzaniem ryzykiem i długoterminowym wzrostem, w tym między innymi w stosownych przypadkach wprowadzając ograniczenia wynagrodzeń osób, które faktycznie kierują działalnością danej instytucji kredytowej w rozumieniu art. 11 ust. 1;

(iii) w przypadkach innych niż uzasadnione nie można wypłacać wynagrodzenia zmiennego osobom, które faktycznie kierują działalnością danej instytucji kredytowej w rozumieniu art. 11 ust. 1;

l) proporcja stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia jest odpowiednio wyważona; stałe składniki stanowią na tyle dużą część łącznego wynagrodzenia, aby możliwe było prowadzenie całkowicie elastycznej polityki dotyczącej zmiennych składników wynagrodzenia, w tym niewypłacanie zmiennych składników wynagrodzenia.

Instytucje kredytowe określają właściwe proporcje pomiędzy stałymi i zmiennymi składnikami całkowitego wynagrodzenia;

m) płatności z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy odzwierciedlają wyniki osiągnięte w dłuższym okresie, a zasady dotyczące tych płatności są określane w taki sposób, aby zapobiegać wynagradzaniu złych wyników;

n) podczas mierzenia wyników na potrzeby obliczeń zmiennych składników wynagrodzenia lub puli zmiennych składników wynagrodzenia dokonywana jest korekta z tytułu wszelkich obecnych i przyszłych rodzajów ryzyka i uwzględniane są koszt kapitału oraz wymagana płynność.

Przyznając zmienne składniki wynagrodzenia w obrębie instytucji kredytowej, uwzględnia się także wszelkie rodzaje obecnego lub przyszłego ryzyka;

o) znaczna część każdego zmiennego wynagrodzenia, wynosząca co najmniej 50 %, składa się z następujących składników w odpowiedniej równowadze:

(i) akcje lub odpowiadające im tytuły własności podlegające strukturze prawnej danej instytucji kredytowej lub związane z nimi instrumenty albo odpowiadające im instrumenty niepieniężne, w przypadku nienotowanej instytucji kredytowej; oraz

(ii) w stosownych przypadkach inne instrumenty w rozumieniu art. 66 ust. 1a lit. a), które odpowiednio i w sposób ciągły odzwierciedlają jakość kredytową instytucji kredytowej.

Instrumenty, o których mowa w niniejszej literze, podlegają właściwej polityce wstrzymywania służącej dostosowaniu zachęt do długoterminowych interesów danej instytucji kredytowej. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą wprowadzać ograniczenia co do rodzajów i formy tych instrumentów lub zakazać niektórych z nich w stosownych przypadkach. Litera ta ma zastosowanie zarówno do części odroczonego składnika wynagrodzenia zmiennego zgodnie z lit. p), jak i do części nieodroczonego wynagrodzenia zmiennego;

p) znaczna część, która stanowi co najmniej 40 % zmiennych składników wynagrodzenia, jest rozłożona na okres nie krótszy niż trzy do pięciu lat i jest właściwie dostosowywana do charakteru działalności, związanych z nią ryzyk i działań danego pracownika.

Wynagrodzenie płatne w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty przysługuje nie wcześniej niż to wynika z zasady proporcjonalności. W przypadku zmiennych składników wynagrodzenia opiewających na szczególnie dużą kwotę odroczeniu wypłaty podlega co najmniej 60 % tej kwoty. Długość okresu odroczenia ustala się zgodnie z cyklem koniunkturalnym, charakterem działalności, ryzykiem z nią związanym oraz działalnością odnośnych pracowników.

q) wynagrodzenie zmienne, w tym również jego odroczonego część, jest wypłacane lub nabywa się do niego uprawnienia tylko wówczas, jeżeli ma ono zrównoważony charakter w stosunku do sytuacji finansowej całej instytucji kredytowej oraz jest uzasadnione wynikami tej instytucji kredytowej, jednostki przedsiębiorstwa i zainteresowanego pracownika;

Bez uszczerbku dla ogólnych zasad krajowego prawa zobowiązań i prawa pracy łączne wynagrodzenie zmienne jest generalnie znacznie zmniejszane w sytuacji, gdy instytucja kredytowa uzyskuje słabsze lub ujemne wyniki finansowe, z uwzględnieniem zarówno obecnych premii, jak i zmniejszenia wypłat kwot zarobionych wcześniej, między innymi poprzez obniżenie wynagrodzenia (tzw. malus) lub odebranie wcześniej wypłaconej premii (tzw. clawback).

- r) polityka w zakresie świadczeń emerytalnych jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami instytucji kredytowej.

Jeżeli pracownik opuszcza instytucję kredytową przed osiągnięciem wieku emerytalnego, instytucja kredytowa powinna zatrzymać nieokreślone z góry świadczenia emerytalne przez okres 5 lat w postaci instrumentów, o których mowa w lit. o). W odniesieniu do pracownika, który osiąga wiek emerytalny, nieokreślone z góry świadczenia emerytalne wypłaca się mu w formie instrumentów, o których mowa w lit. o), a okres zatrzymania wynosi 5 lat.

- s) od pracowników wymaga się, by zobowiązali się nie korzystać z osobistych strategii hedgingowych lub ubezpieczeń dotyczących wynagrodzenia i odpowiedzialności w celu podważania skutków uwzględniania ryzyka w mającym do nich zastosowanie systemie wynagradzania;

- t) wynagrodzenie zmienne nie jest wypłacane przy pomocy kanałów bądź metod ułatwiających niewypalenie wymogów niniejszej dyrektywy;

Zasady określone w niniejszym punkcie powinny mieć zastosowanie do instytucji kredytowych na poziomie grupy, spółki macierzystej i oddziałów, w tym oddziałów w zagranicznych ośrodkach finansowych.

24. Duże i poważne instytucje kredytowe charakteryzujące się stosunkowo skomplikowaną organizacją wewnętrzną, znacznym zakresem działalności i wysokim stopniem złożoności tej działalności powołują komitet ds. wynagrodzeń. Komitet ds. wynagrodzeń powołuje się w sposób umożliwiający mu wydawanie kompetentnej i niezależnej opinii na temat polityki i praktyki wynagrodzeń oraz zachęt wprowadzanych z myślą o zarządzaniu ryzykiem, kapitałem i płynnością.

Komisja ds. wynagrodzeń odpowiada za przygotowanie decyzji dotyczących wynagrodzeń, również tych, które mają wpływ na ryzyko i zarządzanie ryzykiem w danej instytucji kredytowej i które mają być podejmowane przez organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą. Przewodniczący oraz członkowie komitetu ds. wynagrodzeń są członkami organu zarządczego, którzy nie sprawują żadnych funkcji wykonawczych w danej instytucji kredytowej. W przygotowaniu takich decyzji komitet ds. wynagrodzeń bierze pod uwagę długoterminowy interes udziałowców, inwestorów i innych zainteresowanych stron danej instytucji kredytowej.”;

- 2) w załączniku VI część 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Nie naruszając przepisów pkt 9, 10 i 11, ekspozycje wobec samorządów terytorialnych i władz lokalnych są ważne ryzykiem tak jak ekspozycje wobec instytucji, z zastrzeżeniem pkt 11a. Taka procedura jest niezależna od możliwości wyboru metody zgodnie z art. 80 ust. 3. Preferencyjne traktowanie ekspozycji krótkoterminowych określone w pkt 31, 32 i 37 nie ma w tym przypadku zastosowania.”;

- b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„11a. Nie naruszając przepisów pkt 9, 10 i 11, ekspozycjom wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych państw członkowskich nominowanym i opłaconym w walucie krajowej tych samorządów regionalnych i władz lokalnych przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.”;

- c) pkt 68 otrzymuje brzmienie:

- (i) w akapicie pierwszym lit. (d) i (e) otrzymują brzmienie:

„d) kredyty zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi lub udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, o których mowa w ust. 46, do wysokości mniejszej z następujących wartości, łączna wartość zastawów obejmująca wszystkie wcześniejsze zastawy oraz 80 % wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie lub zabezpieczone przez jednostki priorytetowe wyemitowane przez francuskie *Fonds Communs de Créances* lub instytucje sekurytyzacyjne działające na podstawie przepisów państwa członkowskiego zabezpieczające ekspozycje dotyczące nieruchomości mieszkalnych. W przypadku wykorzystania takich jednostek priorytetowych jako zabezpieczenia, szczególny nadzór publiczny służący ochronie posiadaczy obligacji zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (*) gwarantuje, że aktywa bazowe takich jednostek, biorąc pod uwagę każdy moment ich włączenia do podstawy zabezpieczenia, składają się co najmniej z 90 % kredytów hipotecznych w połączeniu z wartością wszystkich wcześniejszych zastawów do wysokości mniejszej z następujących wartości: wartość należności z tytułu kapitału jednostek (priorytetowych), łączna wartość zabezpieczeń oraz 80 % wartości nieruchomości, na których ustanowiono zabezpieczenia, że jednostki priorytetowe kwalifikują się do stopnia 1 w skali jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego załącznika i że wartość takich jednostek nie przekracza 10 % nominalnej kwoty obligacji pozostających do wykupu.

Ekspozycje z tytułu przeniesienia i zarządzania płatnościami dłużników lub postępowania upadłościowego dłużników kredytów z zabezpieczeniem w postaci nieruchomości jednostek priorytetowych lub dłużnych papierów wartościowych nie są uwzględniane przy wyliczaniu 90 % limitu;

e) kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi lub udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, o których mowa w ust. 52, do wysokości mniejszej z następujących wartości, łączna wartość zastawów obejmująca wszystkie wcześniejsze zastawy oraz 60 % wartości nieruchomości ustanowionych jako zabezpieczenie lub zabezpieczone przez jednostki priorytetowe wyemitowane przez francuskie *Fonds Communs de Créances* lub instytucje sekurytyzacyjne działające na podstawie przepisów państwa członkowskiego zabezpieczające ekspozycje dotyczące nieruchomości komercyjnych. W przypadku wykorzystania takich jednostek priorytetowych jako zabezpieczenia, szczególny nadzór publiczny służący ochronie posiadaczy obligacji zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE gwarantuje, że aktywa bazowe takich jednostek, biorąc pod uwagę każdy moment ich włączenia do podstawy zabezpieczenia, składają się co najmniej z 90 % kredytów hipotecznych nieruchomości komercyjnych w połączeniu z wartością wszystkich wcześniejszych zastawów do wysokości mniejszej z następujących wartości: wartość należności z tytułu kapitału jednostek (priorytetowych), łączna wartość zabezpieczeń oraz 60 % wartości nieruchomości, na których ustanowiono zabezpieczenia, że jednostki priorytetowe kwalifikują się do stopnia 1 w skali jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego załącznika i że wartość takich jednostek nie przekracza 10 % nominalnej kwoty obligacji pozostających do wykupu.

Właściwe organy mogą uznać zabezpieczenie w postaci kredytów zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi, jeżeli: współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem w wysokości 60 % został przekroczony, osiągając maksymalny poziom 70 %; wartość wszystkich aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie dla obligacji zabezpieczonych przekracza nominalną wartość należności z tytułu obligacji zabezpieczonych o co najmniej 10 %, a roszczenia właścicieli obligacji spełniają wymogi pewności prawnej określone w załączniku VIII. Roszczenia właścicieli obligacji mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi roszczeniami do danego zabezpieczenia. Ekspozycje z tytułu przeniesienia i zarządzania płatnościami dłużników lub postępowania upadłościowego dłużników kredytów z zabezpieczeniem w postaci nieruchomości jednostek priorytetowych lub dłużnych papierów wartościowych nie są uwzględniane przy wyliczaniu 90 % limitu;

(*) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.”;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 grudnia 2013 r. limit 10 % w odniesieniu do jednostek priorytetowych, emitowanych zgodnie z lit. d) i e) przez francuskie *Fonds Communs de Créances* lub równorzędną jednostkę sekurytyzacyjną nie ma zastosowania, jeżeli:

- (i) zabezpieczone ekspozycje dotyczące nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych zostały zapoczątkowane przez członka tej samej skonsolidowanej grupy, której członkiem jest również emitent obligacji zabezpieczonych, lub przez podmiot powiązany z tym samym organem centralnym, z którym powiązany jest również emitent obligacji zabezpieczonych (członkostwo w tej samej grupie lub powiązanie z tym samym organem określa się w momencie wykorzystania jednostek priorytetowych jako zabezpieczenia obligacji zabezpieczonych); oraz
- (ii) członek tej samej skonsolidowanej grupy, której członkiem jest również emitent obligacji zabezpieczonych lub podmiot powiązany z tym samym organem centralnym, z którym powiązany jest również emitent obligacji zabezpieczonych, zatrzymuje całość pierwszej transzy straty zabezpieczającej te jednostki priorytetowe.

Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja oceni zasadność przekazania określonego w akapicie trzecim i, w stosownym przypadku, zasadność rozszerzenia podobnego traktowania na wszelkie inne formy obligacji zabezpieczonych. W świetle tego przeglądu Komisja może, w stosownym przypadku, przyjąć akty delegowane zgodnie z uprawnieniami, o których mowa w art. 151a, i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 151b i 151c, aby przedłużyć ten okres lub uczynić to przekazanie stałym lub rozszerzyć je na inne formy obligacji zabezpieczonych.”;

3) w załączniku VII część 2 sekcja 1 pkt 8 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Obligacjom zabezpieczonym, określonym w załączniku VI część 1 pkt 68–70 można przypisać LGD równe 11,25 %”;

4) w załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:

a) w części 3 pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) ocena kredytowa nie może opierać się, w całości ani w części, na wsparciu nieruchomości udzielonym przez samą instytucję kredytową. W takim przypadku instytucja kredytowa rozpatruje daną pozycję w taki sposób, jakby nie posiadała ona ratingu, i stosuje odpowiednią procedurę mającą zastosowanie do pozycji bez ratingu określoną w części 4.”;

b) w części 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy instytucja kredytowa posiada dwie lub więcej pokrywających się pozycji sekurytyzacyjnych, instytucja taka zobowiązana będzie – w zakresie, w jakim pozycje te nakładają się na siebie – włączyć do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem jedynie te pozycje lub części pozycji, które skutkują wyższymi kwotami ekspozycji ważonymi ryzykiem. Instytucja kredytowa może również uznać takie nakładanie się na siebie narzutów kapitałowych z tytułu ryzyka szczególnego dla pozycji w portfelu handlowym i narzutów kapitałowych dla pozycji w portfelu bankowym, pod warunkiem że ta instytucja kredytowa będzie w stanie obliczyć i porównać narzuty kapitałowe dla stosownych pozycji. Do celów niniejszego punktu »nakładanie się« ma miejsce, gdy pozycje w całości lub w części narażone są na to samo ryzyko, tak że pokrywającym się częściom pozycji odpowiada jedna ekspozycja.

Jeżeli część 3 pkt 1 lit. c) ma zastosowanie do pozycji dotyczącej ABCP, instytucja kredytowa może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody odpowiednich organów, zastosować wagę ryzyka przypisaną do instrumentu wsparcia płynności w celu obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla papieru komercyjnego, jeżeli instrument wsparcia płynności ma stopień uprzywilejowania równy ABCP, tak że tworzą one nakładające się na siebie pozycje i 100 % ABCP wyemitowane w ramach programu jest pokryte instrumentem wsparcia płynności.”;

(ii) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Z zastrzeżeniem przepisów pkt 8, kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej z ratingiem oblicza się, stosując do wartości ekspozycji wagę ryzyka związaną ze stopniem jakości kredytowej przypisanym przez właściwe organy określonej ocenie kredytowej zgodnie z art. 98, jak podano w tabeli 1.”;

(iii) tabela 1 otrzymuje brzmienie:

„Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4 (dot. tylko ocen kredytowych innych niż ratingi krótkoterminowe)	wszystkie pozostałe stopnie jakości kredytowej
Pozycje sekurytyzacyjne	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %
Pozycje resekurytyzacyjne	40 %	100 %	225 %	650 %	1 250 %”

(iv) skreśla się tabelę 2.

(v) pkt 46 otrzymuje brzmienie:

„46. Według metody ratingów zewnętrznych kwotę ekspozycji ważoną ryzykiem w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej z ratingiem oblicza się, stosując do wartości ekspozycji wagę ryzyka związaną ze stopniem jakości kredytowej przypisanym przez właściwe organy określonej ocenie kredytowej zgodnie z art. 98, jak podano w tabeli 4, pomnożoną przez współczynnik 1,06.”;

(vi) tabela 4 otrzymuje brzmienie:

„Tabela 4

Stopień jakości kredytowej		Pozycje sekurytyzacyjne			Pozycje resekurytyzacyjne	
Oceny kredytowe inne niż krótkoterminowe	Ratingi krótkoterminowe	A	B	C	D	E
1	1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2		8 %	15 %	25 %	25 %	40 %
3		10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	2	12 %	20 %		40 %	65 %
5		20 %	35 %		60 %	100 %
6		35 %	50 %		100 %	150 %
7	3	60 %	75 %		150 %	225 %
8		100 %			200 %	350 %
9		250 %			300 %	500 %
10		425 %			500 %	650 %
11		650 %			750 %	850 %
wszystkie pozostałe i bez ratingów		1 250 %”				

(vii) skreśla się tabelę 5;

(viii) pkt 47 otrzymuje brzmienie:

„47. Wagi określone w kolumnie C tabeli 4 stosuje się w przypadku gdy pozycja sekurytyzacyjna nie jest pozycją resekurytyzacyjną, a efektywna liczba ekspozycji sekurytyzowanych jest mniejsza niż sześć. W odniesieniu do pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych niebędących pozycjami resekurytyzacyjnymi stosuje się wagi określone w kolumnie B, o ile dana pozycja nie jest najbardziej uprzywilejowaną transzą sekurytyzacji, w którym to przypadku stosuje się wagi określone w kolumnie A. W odniesieniu do pozycji resekurytyzacyjnych stosuje się wagi określone w kolumnie E, o ile dana pozycja resekurytyzacyjna nie jest najbardziej uprzywilejowaną transzą resekurytyzacji i żadna z ekspozycji bazowych nie stanowiła już sama ekspozycji resekurytyzacyjnej, w którym to przypadku stosuje się kolumna D. Przy określaniu, czy dana transza jest najbardziej uprzywilejowana, nie wymaga się uwzględniania kwot należnych z tytułu kontraktów dotyczących walutowych instrumentów pochodnych lub instrumentów pochodnych stóp procentowych, należnych opłat lub innych podobnych płatności.”;

(ix) uchyla się pkt 48;

(x) pkt 49 otrzymuje brzmienie:

„49. Przy obliczaniu efektywnej liczby ekspozycji sekurytyzowanych ekspozycje wielokrotne wobec jednego dłużnika traktuje się jak jedną ekspozycję. Efektywną liczbę ekspozycji oblicza się według wzoru:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i\right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

gdzie EAD_i stanowi sumę wartości ekspozycji wszystkich ekspozycji wobec i-ego dłużnika (gdzie »i« oznacza numer kolejny dłużnika). Jeśli dostępna jest informacja o udziale w portfelu największej ekspozycji – C1, instytucja kredytowa może obliczyć N jako $1/C1$.;

(xi) uchyla się pkt 50;

(xii) pkt 52 otrzymuje brzmienie:

„52. Z zastrzeżeniem przepisów pkt 58 i 59, zgodnie z metodą formuły nadzorczej waga ryzyka dla pozycji sekurytyzacyjnej jest wagą ryzyka, którą należy zastosować zgodnie z pkt 53. Waga ryzyka nie może być jednak mniejsza niż 20 % w przypadku pozycji resekurytyzacyjnych i 7 % w przypadku wszystkich pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych.”;

(xiii) pkt 53 akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„N równa się efektywnej liczbie ekspozycji obliczonej zgodnie z pkt 49. W przypadku resekurytyzacji instytucja kredytowa uwzględnia liczbę ekspozycji sekurytyzacyjnych w resekurytyzowanej puli, a nie liczbę ekspozycji bazowych w pulach pierwotnych, z których pochodzą bazowe ekspozycje sekurytyzacyjne.”;

5) w załączniku XII wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„KRYTERIA TECHNICZNE DOTYCZĄCE PRZEJRZYŚCI I UJAWNIAŃ”;

b) w części 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. Obliczając swoje wymogi kapitałowe zgodnie z art. 75 lit. b) i c), instytucje kredytowe ujawniają informacje na temat tych wymogów odrębnie dla każdego typu ryzyka, o którym jest mowa w tych przepisach. Oprócz tego należy ujawnić odrębnie wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej związanego z pozycjami sekurytyzacyjnymi.

10. Każda instytucja kredytowa, która oblicza swoje wymogi kapitałowe zgodnie z załącznikiem V dyrektywy 2006/49/WE, ujawnia następujące informacje:

a) w odniesieniu do każdego subportfela:

(i) cechy zastosowanych modeli;

(ii) dla narzutów kapitałowych zgodnie z pkt 5a i pkt 5 l załącznika V do dyrektywy 2006/49/WE odrębnie, zastosowane metody i ryzyka mierzone za pomocą modelu wewnętrznego, w tym opis podejścia zastosowanego przez instytucję kredytową w celu określenia horyzontów płynnościowych, metody zastosowane w celu dokonania oceny kapitałowej, która jest spójna z wymaganą normą ostrożnościową, a także podejścia zastosowane w celu walidacji modelu;

(iii) opis testu warunków skrajnych zastosowanego do subportfela;

(iv) opis metod zastosowanych w celu dokonania weryfikacji historycznej oraz walidacji dokładności i spójności modeli wewnętrznych i procesów modelowania;

b) zakres zatwierdzenia wydanego przez właściwe organy;

c) opis zakresu zgodności z wymogami zawartymi w załączniku VII część B do dyrektywy 2006/49/WE oraz metod służących do zapewnienia tej zgodności;

- d) najwyższą, najniższą i średnią wysokość:
- (i) dziennych miar wartości narażonej na ryzyko w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
 - (ii) miar wartości narażonej na ryzyko w warunkach skrajnych w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
 - (iii) narzutów kapitałowych zgodnie z pkt 5a i pkt 5 l załącznika V do dyrektywy 2006/49/WE odrębnie w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
- e) wysokość kapitału zgodnie z pkt 5a i pkt 5 l załącznika V do dyrektywy 2006/49/WE odrębnie wraz ze średnim ważonym horyzontem płynnościowym dla każdego subportfela;
- f) porównanie dziennej miary wartości narażonej na ryzyko na koniec dnia z jednodniowymi zmianami wartości portfela do końca następnego dnia roboczego wraz z analizą znacznych przekroczeń, które miały miejsce podczas okresu sprawozdawczego.”;

(ii) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Instytucje kredytowe obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 94–101 lub wymogi kapitałowe zgodnie z pkt 16a załącznika I do dyrektywy 2006/49/WE ujawniają następujące informacje, w odpowiednich przypadkach odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego:

- a) opis celów instytucji kredytowej w związku z działalnością sekurytyzacyjną;
- b) charakter pozostałych ryzyk, w tym ryzyka płynności związanego z sekurytyzowanymi aktywami;
- c) typ ryzyk pod kątem uprzywilejowania bazowych pozycji sekurytyzacyjnych i pod kątem aktywów stanowiących aktywa bazowe tych pozycji sekurytyzacyjnych, które są zajmowane i utrzymywane w posiadaniu poprzez działalność resekurytyzacyjną;
- d) poszczególne role odgrywane przez instytucję kredytową w procesie sekurytyzacji;
- e) wskazanie stopnia zaangażowania instytucji kredytowej w każdą z ról, o których mowa w lit. d);
- f) opis istniejących procedur mających na celu monitorowanie zmian ryzyka kredytowego i rynkowego związanego z ekspozycjami sekurytyzacyjnymi, w tym wskazanie, w jaki sposób zachowanie aktywów bazowych wpływa na ekspozycje sekurytyzacyjne oraz opis różnic w stosunku do procedur dotyczących ekspozycji resekurytyzacyjnych;
- g) opis polityki instytucji kredytowej dotyczącej stosowania hedgingu i ochrony nieruchomości w celu ograniczania ryzyka związanego z ekspozycjami sekurytyzacyjnymi i resekurytyzacyjnymi, które zostają utrzymane w posiadaniu instytucji kredytowej, w tym wskazanie istotnych kontrahentów hedgingowych w rozbiciu na odpowiednie typy narażenia na ryzyko;
- h) stosowane przez instytucję kredytową metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na potrzeby działalności sekurytyzacyjnej, w tym wyszczególnienie typów ekspozycji sekurytyzacyjnych, do których stosują się poszczególne metody;
- i) typy jednostek SSPE, które instytucja kredytowa wykorzystuje, działając w charakterze jednostki sponsorującej, do celów sekurytyzacji ekspozycji osób trzecich, w tym wskazanie, czy dana instytucja kredytowa ma ekspozycje (odrębnie bilansowe lub pozabilansowe) związane z tymi jednostkami SSPE, a jeżeli tak – w jakiej formie i jak wysokie, a także wykaz jednostek, którymi ta instytucja kredytowa zarządza lub którym doradza i które inwestują albo w pozycje sekurytyzacyjne, które były poddane przez tę instytucję kredytową sekurytyzacji, albo w jednostki SSPE, które ta instytucja kredytowa sponsoruje;
- j) opis zasad rachunkowości stosowanych przez instytucję kredytową w odniesieniu do działalności sekurytyzacyjnej, w tym:
 - (i) wskazanie, czy transakcje traktowane są jako sprzedaż czy też pozyskiwanie finansowania,

- (ii) ujmowanie zysków ze sprzedaży,
 - (iii) metody wyceny pozycji sekurytyzacyjnych, główne założenia i parametry wejściowe tej wyceny oraz zmiany w porównaniu z poprzednim okresem;
 - (iv) sposób ujmowania sekurytyzacji syntetycznej, jeśli nie jest ona objęta innymi zasadami rachunkowości;
 - (v) sposób wyceny aktywów, które mają być sekurytyzowane, oraz wskazanie, czy są one księgowane w portfelu niehandlowym czy też handlowym instytucji kredytowej;
 - (vi) zasady dotyczące ujmowania zobowiązań w bilansie w przypadku ustaleń, zgodnie z którymi instytucja kredytowa może być zobowiązana do udzielenia wsparcia finansowego w związku z sekurytyzowanymi aktywami;
- k) nazwy instytucji ECAI, których oceny są stosowane na potrzeby sekurytyzacji, i typy ekspozycji, do których stosuje się oceny poszczególnych agencji;
- l) jeżeli ma to zastosowanie, opis metody ocen wewnętrznych, o której mowa w załączniku IX część 4, w tym struktury procesu oceny wewnętrznej oraz związku pomiędzy oceną wewnętrzną a zewnętrznymi ocenami ratingowymi, stosowania oceny wewnętrznej innej niż do celów metody oceny wewnętrznej kapitału, mechanizmów kontrolnych dotyczących procesu oceny wewnętrznej, w tym omówienie odpowiedzialności za proces oceny wewnętrznej oraz jego niezależności i przeglądu; typy ekspozycji, wobec których ma zastosowanie proces oceny wewnętrznej, oraz czynniki skrajne, które są wykorzystywane do określania poziomów wsparcia jakości kredytowej, według typu ekspozycji;
- m) objaśnienie znaczących zmian, które zaszły w ujawnionych danych ilościowych określonych w lit. n)–q), od ostatniego okresu sprawozdawczego;
- n) następujące informacje (odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego), w rozbiciu na typy ekspozycji:
- (i) łączną kwotę należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową, odrębnie dla sekurytyzacji tradycyjnej i syntetycznej, oraz sekurytyzacji, w których instytucja kredytowa działa wyłącznie w charakterze jednostki sponsorującej;
 - (ii) łączną kwotę bilansowych pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały utrzymane w posiadaniu lub nabyte, oraz pozabilansowych ekspozycji sekurytyzacyjnych;
 - (iii) łączną wysokość aktywów, które mają być sekurytyzowane;
 - (iv) w przypadku sekurytyzowanych instrumentów podlegających przedterminowemu wykupowi – łączne wykorzystane ekspozycje przypisane udziałom, odpowiednio, jednostki inicjującej i inwestora, łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję kredytową z tytułu udziałów jednostki inicjującej oraz łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję kredytową z tytułu udziałów inwestora w wykorzystanych saldach i niewykorzystanych liniach kredytowych;
 - (v) wysokość pozycji sekurytyzacyjnych, które pomniejszają fundusze własne lub są ważone ryzykiem według wagi 1 250 %;
 - (vi) opis działalności sekurytyzacyjnej w bieżącym okresie, w tym kwota ekspozycji sekurytyzowanych oraz uznane zyski lub straty ze sprzedaży;
- o) następujące informacje, odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego:
- (i) łączną kwotę utrzymanych w posiadaniu lub nabytych pozycji sekurytyzacyjnych oraz związane z nimi wymogi kapitałowe, w rozbiciu na ekspozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, oraz w dalszym rozbiciu na znaczącą liczbę przedziałów wagi ryzyka lub wymogów kapitałowych dla każdego zastosowanego podejścia dotyczącego wymogów kapitałowych;

(ii) łączną kwotę utrzymanych w posiadaniu lub nabytych pozycji resekurytyzacyjnych, w rozbiciu na ekspozycję przed hedgingiem lub ubezpieczeniem i po hedgingu lub ubezpieczeniu, oraz zaangażowanie wobec gwarantów finansowych, w rozbiciu na kategorie wiarygodności kredytowej gwaranta lub według nazwy gwaranta;

p) w przypadku portfela niehandlowego i ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową – wysokość sekurytyzowanych aktywów o obniżonej jakości i zagrożonych oraz wysokość strat uznanych przez instytucję kredytową w bieżącym okresie, obie pozycje w rozbiciu na typy ekspozycji;

q) w przypadku portfela handlowego – łączne należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową i podlegających wymogowi kapitałowemu z tytułu ryzyka rynkowego, w podziale na sekurytyzację tradycyjną i syntetyczną oraz według typów ekspozycji.”;

(iii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„15. Podaje się do wiadomości publicznej następujące informacje, wraz z regularnymi, przynajmniej corocznymi aktualizacjami, dotyczące polityki i praktyk instytucji kredytowej w zakresie wynagrodzeń dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji kredytowej:

a) informacje dotyczące procesu podejmowania decyzji stosowanego przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i zakresu zadań komisji ds. wynagrodzeń, konsultanta zewnętrznego, z którego usług skorzystano przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;

b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem a wynikami;

c) najważniejsze informacje na temat cech charakterystycznych systemu wynagrodzeń, w tym informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korygowania tych wyników o ryzyko, na temat polityki odraczania wypłaty i kryteriów przysługiwania;

d) informacje na temat kryteriów dotyczących osiągniętych wyników, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia;

e) główne parametry oraz uzasadnienie wszelkiego rodzaju systemu składników zmiennych i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych;

f) zbiorcze informacje dotyczące wysokości wynagrodzenia, w rozbiciu na obszary działalności przedsiębiorstwa;

g) informacje ilościowe na temat wynagrodzeń w ujęciu globalnym, z rozbiciem na wyższą kadre kierowniczą i pracowników, których działania mają istotny wpływ na profil ryzyka instytucji kredytowej, zawierające następujące dane:

(i) wysokość wynagrodzeń za dany rok obrotowy w rozbiciu na wynagrodzenie stałe i zmienne oraz liczba osób je otrzymujących;

(ii) wysokość i postać wynagrodzenia zmiennego w rozbiciu na gotówkę, akcje i instrumenty związane z akcjami oraz inne typy;

(iii) wysokość wynagrodzenia z odroczonej wypłatą w podziale na części już przysługujące i jeszcze nieprzysługujące;

(iv) wysokość wynagrodzenia z odroczonej wypłatą przyznana w danym roku obrotowym, wypłacona i zmniejszona w ramach korekty związanej z wynikami;

(v) płatności związane z przyjęciem do pracy i z rozwiązywaniem umów o pracę dokonane w danym roku obrotowym oraz liczba osób, które otrzymały takie płatności; oraz

(vi) kwoty płatności związanych z rozwiązaniem umów o pracę dokonane w danym roku obrotowym, liczba osób, które otrzymały takie płatności oraz wysokość najwyższej takiej płatności na rzecz jednej osoby.

W odniesieniu do instytucji kredytowych mających duże znaczenie ze względu na swoje rozmiary, organizację wewnętrzną oraz charakter, zakres i złożoność swojej działalności, informacje ilościowe, o których mowa w niniejszym punkcie, są podawane do publicznej wiadomości na szczeblu osób, które faktycznie zarządzają instytucją kredytową, w rozumieniu art. 11 ust. 1.

Instytucje kredytowe stosują się do wymogów określonych w niniejszym punkcie w sposób odpowiadający ich wielkości, wewnętrznej organizacji i charakterowi, zakresowi i złożoności ich działań oraz nie naruszają przepisów dyrektywy 95/46/WE.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach I, II, V i VII do dyrektywy 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

(i) w akapicie pierwszym, część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„8. Obliczając wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka rynkowego strony, która przyjmuje na siebie ryzyko kredytowe (»sprzedawca zabezpieczenia») należy stosować referencyjną wartość umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego, chyba że wskazano inaczej. Niezależnie od poprzedniego zdania instytucja może zdecydować się na zastąpienie wartości referencyjnej wartością referencyjną po odjęciu wszelkich zmian wartości rynkowej w pochodnej kredytowej od uruchomienia wymiany handlowej. Z zastrzeżeniem przypadków swapu przychodu całkowitego (total return swap), obliczając ryzyko szczególne, zamiast terminu rozliczenia zobowiązania stosuje się termin rozliczenia umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego. Pozycje określa się w następujący sposób:”;

(ii) w pkt (v) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli kredytowy instrument pochodny uruchamiany n-tym niewykonaniem zobowiązania posiada zewnętrzną ocenę ratingową, sprzedawca zabezpieczenia oblicza narzut kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego przy wykorzystaniu oceny ratingowej instrumentu pochodnego i stosuje w odpowiednich przypadkach odpowiednie wagi ryzyka dla sekurytyzacji.”;

b) w pkt 14 wprowadza się następujące zmiany:

„14. Instytucja przypisuje swoje pozycje netto w portfelu handlowym dotyczące instrumentów niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych, obliczone zgodnie z pkt 1, do odpowiednich kategorii wymienionych w tabeli 1, według emitenta/dłużnika, zewnętrznej lub wewnętrznej oceny kredytowej oraz terminu pozostałego do rozliczenia, a następnie mnoży te pozycje przez wagi wskazane w tej tabeli. Następnie instytucja sumuje pozycje ważone wynikające z zastosowania przepisów niniejszego punktu (zarówno pozycje długie, jak i krótkie), aby wyliczyć wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego. Oblicza ona wymóg kapitałowy w odniesieniu do określonego ryzyka dla pozycji stanowiących pozycje sekurytyzacyjne zgodnie z pkt 16a.

Na użytek niniejszego punktu oraz pkt 14a i 16a instytucja może ograniczyć wynik ważenia i pozycję netto w odniesieniu do możliwie największej straty powiązanej z niewywiązaniem się ze zobowiązań lub ryzykiem. Dla krótkich pozycji limit ten może być obliczany jako zmiana wartości ze względu na fakt, że nazwy bazowe natychmiast są pozbawione ryzyka niewykonania zobowiązań.”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„14a. W drodze odstępstwa od pkt 14 instytucja może określić większą z następujących kwot jako narzut kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego dla portfela tradingu korelacji:

a) całkowite narzuty kapitałowe z tytułu ryzyka szczególnego, które miałyby zastosowanie tylko do pozycji długich netto portfela tradingu korelacji;

b) całkowite narzuty kapitałowe z tytułu ryzyka szczególnego, które miałyby zastosowanie tylko do pozycji krótkich netto portfela tradingu korelacji. Większa z tych kwot całkowitych będzie stanowiła narzut kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego dla portfela tradingu korelacji.

14b. Portfel tradingu korelacji składa się z pozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, które spełniają następujące kryteria:

- a) pozycje nie są ani pozycjami resekurytyzacyjnymi ani opcjami na transzę sekurytyzacyjną, ani żadnymi innymi instrumentami pochodnymi ekspozycji sekurytyzacyjnych, które nie dają proporcjonalnego udziału we wpływach z transzy sekurytyzacyjnej; oraz
- b) wszelkie instrumenty referencyjne to albo instrumenty proste, w tym proste kredytowe instrumenty pochodne, dla których istnieje płynny dwustronny rynek, albo będące przedmiotem zwyczajowego obrotu indeksy oparte na tych jednostkach referencyjnych. Uznaje się, że rynek dwustronny istnieje wówczas, gdy występują na nim składane w dobrej wierze oferty kupna i sprzedaży, tak że możliwe jest określenie w ciągu jednego dnia ceny rozsądnie powiązanej z ostatnią ceną sprzedaży lub bieżącymi ofertami przedstawianymi w dobrej wierze i na zasadach rynkowych oraz dokonanie kupna lub sprzedaży po takiej cenie w stosunkowo krótkim czasie, który odpowiada obowiązującym zwyczajom handlowym.
- 14c. Pozycje, które odnoszą się do któregoś z następujących elementów, nie wchodzą w skład portfela tradingu korelacji:
- a) baza, którą można by przypisać do klas ekspozycji, o których mowa w art. 79 ust. 1 lit. h) i i) dyrektywy 2006/48/WE w portfelu niehandlowym instytucji; lub
- b) roszczenie wobec jednostki specjalnego przeznaczenia.

Każda instytucja może włączyć do portfela tradingu korelacji pozycje, które nie są ani pozycjami sekurytyzacyjnymi, ani kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi n-tym niewykonaniem zobowiązania, ale które zabezpieczają inne pozycje tego portfela, pod warunkiem że dla danego instrumentu lub jego baz istnieje płynny rynek dwustronny opisany w pkt 14b lit. b)."

d) Dodaje się punkt 16a w brzmieniu:

- „16a. W przypadku tych instrumentów w portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne, instytucja obciąża w następujący sposób swoje pozycje netto obliczone zgodnie z pkt 1:
- a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej podlegałyby metodzie standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego – 8 % wagi ryzyka obliczonej według metody standardowej opisanej w części 4 załącznika IX do dyrektywy 2006/48/WE;
- b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej podlegałyby metodzie wewnętrznych ratingów – 8 % wagi ryzyka obliczonej według metody wewnętrznych ratingów opisanej w części 4 załącznika IX do dyrektywy 2006/48/WE;

Na użytek lit. a) i b) metoda formuły nadzorczej może być stosowana wyłącznie po uzyskaniu zgody organu nadzoru i mogą ją stosować wyłącznie instytucje inne niż instytucja inicjująca, która może stosować tę metodę w odniesieniu do tych samych pozycji sekurytyzacyjnych we własnym portfelu niehandlowym. W odpowiednich przypadkach oszacowania dotyczące PD i LGD jako parametrów wejściowych na potrzeby metody formuły nadzorczej są określane zgodnie z art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE lub alternatywnie, pod warunkiem uzyskania odrębnej zgody organu nadzoru, opierają się na oszacowaniach będących wynikiem metody opisanej w załączniku V pkt 5a i zgodnych z normami ilościowymi dla metody wewnętrznych ratingów. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowi wytyczne służące zapewnieniu spójnego stosowania PD i LGP jako parametrów wejściowych w przypadku gdy oszacowania te opierają się na metodzie określonej w załączniku V pkt 5a.

Niezależnie od przepisów lit. a) i b), w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z art. 122a dyrektywy 2006/48/WE zostałyby przypisana waga ryzyka, gdyby znajdowały się w portfelu niehandlowym tej samej instytucji – stosuje się 8 % kwoty wagi ryzyka zgodnie z tym artykułem.

Instytucja sumuje pozycje ważone wynikające z zastosowania przepisów niniejszego punktu (zarówno pozycje długie, jak i krótkie), aby wyliczyć wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego.

W drodze odstępstwa od akapitu czwartego w okresie przejściowym, który kończy się z dniem 31 grudnia 2013 r., instytucja oddzielnie sumuje swoje ważne długie pozycje netto oraz swoje ważne krótkie pozycje netto. Większa z tych sum stanowi wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego. Instytucja informuje jednak państwo członkowskie pochodzenia o całkowitej kwocie długich i krótkich ważonych pozycji netto, w rozbięciu na rodzaje aktywów bazowych.”;

e) pkt 34 otrzymuje brzmienie:

„34. Instytucja sumuje wszystkie pozycje długie netto i wszystkie pozycje krótkie netto obliczone zgodnie z pkt 1. Instytucja mnoży swoją łączną pozycję brutto przez 8 %, aby obliczyć wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego.”;

f) uchyla się pkt 35;

2) załącznik II pkt 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku swapu ryzyka kredytowego instytucja, której ekspozycja z tytułu swapu stanowi pozycję długą w instrumencie bazowym, może jednak zastosować wartość 0 % do potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej, chyba że swap ryzyka kredytowego podlega procedurze rozwiązania z chwilą stwierdzenia niewypłacalności podmiotu, którego ekspozycja z tytułu swapu stanowi pozycję krótką w instrumencie bazowym, nawet jeżeli nie doszło do niewykonania zobowiązania z tytułu instrumentu bazowego, w którym to przypadku maksymalna wysokość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej instytucji nie przekracza wysokości premii, które nie zostały jeszcze wypłacone instytucji przez podmiot.”;

3) w załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zezwalają instytucjom, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym załączniku, na obliczanie wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego lub ryzyka cen towarów za pomocą ich własnych, wewnętrznych modeli zarządzania ryzykiem, zamiast metod opisanych w załącznikach I, III i IV lub w połączeniu z tymi metodami. Stosowanie tych modeli do obliczania kapitału wymaganego przez organy nadzoru zawsze wymaga wyraźnej akceptacji właściwych organów.”;

b) pkt 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy badają zdolność instytucji do dokonywania weryfikacji historycznej zarówno rzeczywistych, jak i hipotetycznych zmian wartości portfela. Podstawą weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela jest porównanie wartości portfela na koniec dnia z jego wartością na koniec następnego dnia, przy założeniu braku zmian pozycji. Właściwe organy wymagają, aby instytucje podejmowały właściwe środki w celu ulepszenia programu weryfikacji historycznej, jeśli stwierdzono w nim braki. Właściwe organy wymagają od instytucji dokonywania co najmniej weryfikacji historycznej hipotetycznych wyników (wykorzystując w tym celu zmiany wartości portfela, które nastąpiłyby, gdyby pozycje na koniec dnia pozostały niezmienione).”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwe organy akceptują stosowanie modelu wewnętrznego instytucji do celów obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka szczególnego związanego z pozycjami w papierach dłużnych i kapitałowych, jeśli model wewnętrzny jest zgodny z wymogami określonymi w dalszej części niniejszego załącznika i spełnia następujące warunki:

a) model wyjaśnia historyczne wahania cen w ramach portfela;

b) model uwzględnia koncentrację w kategoriach wielkości oraz zmiany struktury portfela;

c) model jest odporny na niekorzystne warunki;

d) model jest sprawdzany za pomocą weryfikacji historycznej mającej na celu ocenę prawidłowości ujęcia ryzyka szczególnego. Jeśli właściwe organy zezwalają na weryfikację historyczną na podstawie odpowiednich subportfeli, wyboru tych subportfeli należy dokonywać w jednolity sposób;

e) model uwzględnia bazowe ryzyko rodzajowe, a mianowicie instytucje powinny wykazać, że model wewnętrzny jest wrażliwy na istotne różnice idiosynkratyczne między podobnymi, ale nie identycznymi pozycjami;

f) model uwzględnia ryzyko wystąpienia niekorzystnych zdarzeń.

Model wewnętrzny instytucji konserwatywnie ocenia ryzyko wynikające z pozycji o ograniczonej płynności oraz pozycji o ograniczonej przejrzystości cenowej, w ramach realistycznych scenariuszy rozwoju rynku. Ponadto model wewnętrzny spełnia minimalne normy dotyczące danych. Wskaźniki zastępcze są odpowiednio konserwatywne i można je stosować wyłącznie w przypadku gdy dostępne dane nie są wystarczające lub nie odzwierciedlają rzeczywistej zmienności pozycji lub portfela.

Obliczając wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego za pomocą modelu wewnętrznego, instytucja może zdecydować o wyłączeniu z tych obliczeń pozycji dotyczących sekurytyzacji lub kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, w przypadku których spełnia wymogi kapitałowe z tytułu ryzyk związanych z pozycjami zgodnie z załącznikiem I, z wyjątkiem tych pozycji, które podlegają metodzie określonej w pkt 51.

Ponieważ techniki i najlepsze praktyki zmieniają się z czasem, instytucje korzystają z nowych technik i najlepszych praktyk.

Od instytucji nie wymaga się uwzględnienia ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w odniesieniu do rynkowych instrumentów dłużnych w ich wewnętrznym modelu, jeżeli uwzględni ona to ryzyko spełniając wymogi określone w pkt 5a do 5k.”;

d) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „5a. Instytucje, które podlegają przepisom pkt 5 w odniesieniu do rynkowych instrumentów dłużnych, dysponują metodą pozwalającą im uwzględniać przy obliczeniach wymogów kapitałowych ryzyko niewykonania zobowiązań i ryzyko migracji w odniesieniu do pozycji ich portfela handlowego, będące ryzykami dodatkowymi do ryzyk uwzględnionych w pomiarze wartości zagrożonej, o którym mowa w pkt 5. Instytucja wykazuje, że jej metoda spełnia normy ostrożnościowe porównywalne z normami obowiązującymi dla metody określonej w art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE, przy założeniu, że poziom ryzyka jest stały oraz w odpowiednich przypadkach dokonywane są korekty, aby uwzględnić wpływ płynności, koncentracji, hedgingu i opcjonalności.

Zakres

- 5b. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji obejmuje wszystkie pozycje, które podlegają narzutowi kapitałowemu z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej, ale nie obejmuje pozycji dotyczących sekurytyzacji lub kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania. Pod warunkiem uzyskania zgody organu nadzoru, instytucja może zdecydować, że będzie stale uwzględniać wszystkie pozycje w papierach kapitałowych notowanych na rynkach regulowanych i pozycje w instrumentach pochodnych, których instrumentem bazowym są papiery kapitałowe notowane na rynkach regulowanych, których uwzględnianie jest zgodne ze sposobem wewnętrznego pomiaru ryzyka i zarządzania tym ryzykiem przez instytucję. Metoda uwzględnia wpływ korelacji pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji. Wpływ rozróżnienia pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązania i migracji z jednej strony a innymi czynnikami ryzyka rynkowego z drugiej strony nie jest uwzględniany.

Parametry

- 5c. Metoda uwzględniania ryzyk dodatkowych mierzy straty z tytułu niewykonania zobowiązań i zmian ratingów wewnętrznych lub zewnętrznych zgodnie z przedziałem ufności wynoszącym 99,9 % w ramach horyzontu kapitałowego wynoszącego jeden rok. Założenia dotyczące korelacji są poparte analizą obiektywnych danych w ramach, które są prawidłowe z koncepcyjnego punktu widzenia. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk powinna odpowiednio uwzględniać koncentracje określonego emitenta lub emitentów. Uwzględnione powinny być także koncentracje, które mogą powstawać w warunkach skrajnych w obrębie jednej klasy produktów lub większej liczby klas produktów.

Metoda ta powinna opierać się na założeniu stałego poziomu ryzyka w rocznym horyzoncie kapitałowym, implikując, że poszczególne pozycje lub grupy pozycji portfela handlowego, w przypadku których doszło do niewykonania zobowiązań lub migracji podczas ich horyzontu płynnościowego, powracają do stanu równowagi na koniec horyzontu płynnościowego, osiągając pierwotny poziom ryzyka. Alternatywnie, instytucja może zdecydować o systematycznym stosowaniu założenia dotyczącego stałej pozycji, obejmującego jeden rok.

- 5d. Horyzonty płynnościowe są określane na podstawie okresu wymaganego do sprzedaży pozycji lub do zabezpieczenia wszystkich istotnych ryzyk cenowych, które mają zastosowanie w skrajnych warunkach rynkowych, przy czym należy w szczególnym stopniu uwzględnić wielkość danej pozycji. Horyzonty płynnościowe odzwierciedlają faktyczne praktyki i doświadczenia z okresów zarówno systematycznych, jak i niesystematycznych warunków skrajnych. Horyzont płynnościowy jest mierzony zgodnie z konserwatywnymi założeniami i jest dostatecznie długi, aby sama transakcja sprzedaży lub zabezpieczenia nie wpływała w istotnym stopniu na cenę sprzedaży lub zabezpieczenia.

Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji obowiązuje dolny pułap wynoszący trzy miesiące.

Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji uwzględnia się wewnętrzne zasady polityki instytucji dotyczące korekt aktualizujących wartość wyceny i zarządzania przeterminowanymi pozycjami. Jeżeli instytucja ustala horyzonty płynnościowe nie dla poszczególnych pozycji, ale dla grup pozycji, kryteria służące do definiowania grup pozycji powinny być określane w taki sposób, aby konkretnie odzwierciedlały różnice płynności. Horyzonty płynnościowe powinny być dłuższe dla pozycji, które cechuje koncentracja, odzwierciedlając dłuższy okres potrzebny do likwidacji tych pozycji. Horyzont płynnościowy w przypadku securitisation warehouse powinien odzwierciedlać okres, który jest wymagany w skrajnych warunkach rynkowych do utworzenia, sprzedaży i sekurytyzacji aktywów lub do zabezpieczenia istotnych czynników ryzyka.

- 5e. W celu uwzględnienia dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji do metody stosowanej przez instytucję można włączać zabezpieczenia. Saldowanie pozycji jest dopuszczalne, jeżeli pozycje długie i krótkie dotyczą tego samego instrumentu finansowego. Skutki zabezpieczania lub dywersyfikacji związane z długimi i krótkimi pozycjami obejmującymi różne instrumenty lub różne papiery wartościowe tego samego dłużnika oraz z długimi i krótkimi pozycjami dotyczącymi różnych emitentów mogą być uwzględnione jedynie za pomocą konkretnego modelowania długich i krótkich pozycji brutto dotyczących różnych instrumentów. Instytucje uwzględniają wpływ istotnych ryzyk, które mogą wystąpić w okresie pomiędzy datą rozliczenia zabezpieczenia a horyzontem płynnościowym, oraz możliwości wystąpienia znaczących ryzyk bazowych w strategiach hedgingowych, w rozbiciu na produkty, uprzywilejowany charakter w strukturze kapitałowej, ocenę wewnętrzną lub zewnętrzną, termin rozliczenia, datę emisji i inne różnice pomiędzy instrumentami. Instytucja uwzględnia zabezpieczenie tylko w takim zakresie, w którym zabezpieczenie to może być utrzymane nawet wówczas, gdy dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.

W przypadku pozycji portfela handlowego zabezpieczanych za pomocą dynamicznych strategii hedgingowych, możliwe jest uznanie zmian struktury zabezpieczenia podczas horyzontu płynnościowego zabezpieczonej pozycji, pod warunkiem że dana instytucja:

- (i) decyduje się modelować zmiany struktury zabezpieczenia w sposób jednolity w całej grupie pozycji portfela handlowego;
 - (ii) wykazała, że dzięki włączeniu zmian struktury polepszają się pomiary ryzyka; oraz
 - (iii) wykazała, że rynki instrumentów stanowiących zabezpieczenia są dostatecznie płynne, aby umożliwić takie zmiany struktury zabezpieczenia nawet podczas okresów napięć. Ewentualne pozostałe ryzyka wynikające z dynamicznych strategii hedgingowych muszą zostać uwzględnione w narzucie kapitałowym.
- 5f. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji odzwierciedla nieliniowe skutki opcji, strukturyzowanych kredytowych instrumentów pochodnych i innych pozycji, które cechuje znaczna nieliniowość w zakresie zmian cen. Instytucja uwzględnia także odpowiednio wysokość ryzyka modelu nieodłącznie związanego z wyceną i szacowaniem ryzyka cen dotyczącego takich produktów.
- 5g. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji opiera się na obiektywnych i aktualnych danych

Walidacja

- 5h. W ramach niezależnego przeglądu systemu pomiaru ryzyka oraz walidacji wewnętrznych modeli, zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym załączniku, instytucje dokonują następujących czynności w związku z metodą uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji:
- (i) sprawdzają, czy ich metoda modelowania korelacji i zmian cen jest odpowiednia dla portfela tych instytucji, weryfikując m.in. wybór i wagę czynników ryzyka systematycznego;
 - (ii) przeprowadzają różnorodne testy warunków skrajnych, w tym analizę wrażliwości i analizę scenariuszy wariantowych, aby ocenić zasadność podejścia w kategoriach jakościowych i ilościowych, szczególnie w odniesieniu do sposobu ujmowania koncentracji. Testy nie ograniczają się do zakresu zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości;
 - (iii) stosują odpowiednią walidację ilościową, w tym odpowiednie wewnętrzne wartości referencyjne na potrzeby modelowania.

Metoda uwzględniania ryzyk dodatkowych jest zgodna z wewnętrznymi metodami zarządzania ryzykiem stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i mierzenia ryzyk handlowych oraz zarządzania tymi ryzykami.

Dokumentacja

- 5i. Instytucja dokumentuje swoją metodę uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji, tak, aby jej założenia dotyczące korelacji i inne założenia na potrzeby modelowania były przejrzyste dla właściwych organów.

Wewnętrzne metody oparte na innych parametrach

- 5j. Jeżeli instytucja stosuje metodę uwzględniania ryzyk dodatkowych niewykonania zobowiązań i migracji, która nie jest zgodna ze wszystkimi wymogami określonymi w niniejszym punkcie, ale jest zgodna z wewnętrznymi metodami stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i mierzenia ryzyk oraz zarządzania tymi ryzykami, instytucja powinna być w stanie wykazać, że wymóg kapitałowy obliczony według jej metody jest co najmniej równie wysoki, jak gdyby został obliczony za pomocą metody w pełni zgodnej z wymogami określonymi w niniejszym punkcie. Właściwe organy sprawdzają zgodność z przepisem określonym w poprzednim zdaniu co najmniej raz w roku. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i przygotowuje wytyczne w celu zagwarantowania równych warunków konkurencji.

Częstotliwość obliczeń

- 5k. Co najmniej raz w tygodniu instytucja dokonuje obliczeń wymaganych w ramach wybranej przez siebie metody w celu uwzględnienia dodatkowego ryzyka.
- 5l. Właściwe organy akceptują stosowanie metody wewnętrznej do obliczania dodatkowego narzutu kapitałowego zamiast narzutu kapitałowego dla portfela tradingu korelacji zgodnie z załącznikiem I pkt 14a, pod warunkiem że wszystkie warunki określone w tym punkcie zostały spełnione.

Taka metoda wewnętrzna uwzględni odpowiednio wszystkie ryzyka cenowe w zakresie przedziału ufności wynoszącego 99,9 % w ramach horyzontu kapitałowego wynoszącego jeden rok, przy założeniu że poziom ryzyka jest stały, a w odpowiednich przypadkach dokonywane są korekty, aby uwzględnić wpływ płynności, koncentracji, hedgingu i opcjonalności. Instytucja może objąć metodą, o której mowa w niniejszym punkcie, wszelkie pozycje, którymi zarządza się wraz z pozycjami portfela tradingu korelacji, i może wtedy wykluczyć te pozycje z metody wymaganej na mocy pkt 5a.

Kwota tego narzutu kapitałowego dla wszystkich ryzyk cenowych nie jest niższa niż 8 % narzutu kapitałowego, który zostałby obliczony zgodnie z załącznikiem I pkt 14a dla wszystkich pozycji włączonych do narzutu dla wszystkich ryzyk cenowych.

Należy w szczególności prawidłowo ująć następujące ryzyka:

- a) skumulowane ryzyko wynikające z wielu przypadków niewykonania, w tym uporządkowanie pod względem znaczenia niewykonania, w transzowanych produktach,
- b) ryzyko spreadu kredytowego, w tym efekty gamma i cross-gamma;
- c) zmienność założonych korelacji w tym efekty krzyżowe pomiędzy spreadami i korelacjami;
- d) ryzyko bazy, w tym zarówno:
 - (i) bazy pomiędzy spreadem indeksu a spreadami stanowiących go instrumentów prostych; oraz
 - (ii) bazy pomiędzy założoną korelacją indeksu a korelacją dostosowanych portfeli;
- e) zmienność stopy odzysku, gdyż wiąże się ona z faktem, że stopy odzysku mają skłonność do wpływania na ceny transz; oraz
- f) w stopniu, w jakim kompleksowa miara ryzyka uwzględnia korzyści z hedgingu dynamicznego, ryzyko deficytu zabezpieczenia (hedge slippage) i potencjalne koszty zmiany struktury takich zabezpieczeń.

Do celów niniejszego punktu instytucja posiada wystarczające dane rynkowe mające zagwarantować, że w pełni ujmuje ona istotne ryzyka tych ekspozycji w swojej metodzie wewnętrznej zgodnie z normami określonymi w niniejszym punkcie, że wykazuje poprzez weryfikację historyczną lub z użyciem innym metod, że jej miary ryzyka mogą właściwie wyjaśniać historyczne wahania cen tych produktów, i że dba o to, by możliwe było oddzielenie pozycji, dla których posiada zgodę co do włączenia ich w narzut kapitałowy zgodnie z niniejszym punktem, od pozycji, dla których takiej zgody nie posiada.

W odniesieniu do portfeli podlegających niniejszemu punktowi instytucje regularnie stosują określone, wcześniej ustalone symulacje warunków skrajnych. Takie scenariusze warunków skrajnych badają wpływ warunków skrajnych na współczynniki niewykonania, stopy odzysku, spready kredytowe i korelacje na wyniku finansowym tradingu korelacji. Instytucja stosuje takie symulacje warunków skrajnych co najmniej raz w tygodniu, a co najmniej raz na kwartał składa właściwym organom sprawozdanie z wyników symulacji, co obejmuje również porównania z narzutem kapitałowym instytucji zgodnie z niniejszym punktem. Wszelkie przypadki uzyskania w teście warunków skrajnych istotnych braków w tym narzucie kapitałowym są zgłaszane terminowo właściwym organom. W oparciu o wyniki testów warunków skrajnych właściwe organy rozważają zastosowanie uzupełniającego narzutu kapitałowego wobec portfela tradingu korelacji, tak jak to określono w art. 136 ust. 2 dyrektywy 2006/48/WE.

Co najmniej raz w tygodniu instytucja dokonuje obliczeń narzutu kapitałowego w celu uwzględnienia wszystkich ryzyk cenowych.”;

e) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucje wykorzystujące modele wewnętrzne, które nie zostały zaakceptowane zgodnie z pkt 5, podlegają odrębnemu narzutowi kapitałowemu z tytułu ryzyka szczególnego, obliczonemu zgodnie z załącznikiem I.”;

f) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Do celów pkt 10b lit. a) i b) wyniki własnych obliczeń instytucji skaluje się za pomocą mnożników (m_d) i (m_s). Mnożniki te mają co najmniej wartość 3.”;

g) pkt 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów pkt 10b lit. a) i b) mnożniki (m_d) i (m_s) zostają zwiększone o czynnik dodatkowy wynoszący od 0 do 1, zgodnie z tabelą 1, w zależności od liczby przekroczeń w ciągu ostatnich 250 dni roboczych, potwierdzonych przez instytucję za pomocą weryfikacji historycznej pomiaru wartości zagrożonej, który jest opisany w pkt 10. Właściwe organy wymagają, aby instytucje obliczały przekroczenia w jednolity sposób, na podstawie weryfikacji historycznej opartej na hipotetycznych i rzeczywistych zmianach wartości portfela. Przekroczenie oznacza jednodniową zmianę wartości portfela przewyższającą odpowiadającą jej jednodniową miarę wartości zagrożonej wygenerowaną przez model wewnętrzny instytucji. Do celów określania czynnika dodatkowego liczba przekroczeń jest ustalana co najmniej raz na kwartał i jest równa wyższej liczbie przekroczeń w oparciu o hipotetyczne i rzeczywiste zmiany wartości portfela.”;

h) uchyla się pkt 9;

i) w pkt 10 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Odpowiednik 10-dniowego okresu utrzymywania pozycji (instytucje mogą wykorzystać miary wartości zagrożonej obliczone zgodnie z krótszymi okresami utrzymywania pozycji skalowanymi do 10 dni, na przykład przez pierwiastek kwadratowy czasu. Instytucja stosująca tę metodę okresowo uzasadnia jej słuszność przed właściwymi organami);”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) miesięczna aktualizacja zbioru danych.”;

j) dodaje się punkty w brzmieniu:

„10a. Oprócz tego każda instytucja oblicza »wartość zagrożoną w warunkach skrajnych« na podstawie miary wartości zagrożonej aktualnego portfela dla dziesięciodniowego okresu utrzymywania pozycji, przy użyciu 99. percentyla i przy jednostronnym przedziale ufności, przy czym parametry wejściowe do modelu wartości zagrożonej są skalowane według danych historycznych z nieprzerwanego dwunastomiesięcznego okresu znacznych napięć finansowych, które wywierały wpływ na portfel instytucji. Wybór takich danych historycznych podlega zatwierdzeniu przez właściwe organy i corocznemu przeglądowi przeprowadzanemu przez instytucję. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i przygotowuje wytyczne w celu zagwarantowania konwergencji. Instytucje obliczają wartość zagrożoną w warunkach skrajnych co najmniej raz w tygodniu.

10b. Każda instytucja spełnia każdego dnia wymóg kapitałowy wyrażony jako suma wartości z lit. a) i lit. b) oraz instytucja, która stosuje metodę modeli wewnętrznych do obliczania wymogu kapitałowego z tytułu szczególnego ryzyka pozycji spełnia wymóg kapitałowy wyrażony jako suma wartości z lit. c) i lit. d) poniżej:

- a) wyższa z następujących wartości:
- (i) wartość zagrożona z poprzedniego dnia obliczona zgodnie z pkt 10 (VaR_{t-1}); oraz
 - (ii) średnia z dziennych miar wartości zagrożonej obliczonych zgodnie z pkt 10 każdego dnia podczas 60 ostatnich dni roboczych (VaR_{avg}), pomnożona przez mnożnik (m_1);
- b) wyższa z następujących wartości:
- (i) ostatnia dostępna wartość zagrożona w warunkach skrajnych obliczona zgodnie z pkt 10a ($sVaR_{t-1}$); oraz
 - (ii) średnia miar wartości zagrożonej w warunkach skrajnych obliczonych w sposób i z częstotliwością wskazanymi w pkt 10a podczas 60 ostatnich dni roboczych ($sVaR_{avg}$), pomnożona przez mnożnik (m_2);
- c) narzut kapitałowy obliczony zgodnie z załącznikiem I dla ryzyk pozycji dotyczących pozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania w portfelu handlowym z wyjątkiem tych, które zostały włączone do narzutu kapitałowego zgodnie z pkt 5 l;
- d) ostatnia miara dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji obliczona zgodnie z pkt 5a lub średnia miara tego ryzyka z ostatnich 12 tygodni, w zależności od tego, która z tych miar jest wyższa, oraz, w stosownych przypadkach, ostatnia miara wszystkich ryzyk cenowych obliczona zgodnie z pkt 5a lub średnia miara tych ryzyk z ostatnich 12 tygodni, w zależności od tego, która z tych miar jest wyższa.

10c. Instytucje przeprowadzają również odwrotne testy warunków skrajnych.”;

k) pkt 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„12. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka uwzględni dostateczną liczbę czynników ryzyka, która powinna zależeć od zakresu działalności instytucji na odpowiednich rynkach. Jeżeli czynnik ryzyka jest uwzględniony w stosowanym przez instytucję modelu wyceny, ale nie jest uwzględniony w modelu pomiaru ryzyka, instytucja jest w stanie uzasadnić takie pominięcie w sposób przekonujący dla właściwych organów. Model pomiaru ryzyka powinien ponadto uwzględniać nieliniowość w przypadku opcji i innych produktów, a także ryzyko korelacji i ryzyko bazowe. W przypadku stosowania wskaźników zastępczych dla czynników ryzyka, wskaźniki te powinny być sprawdzone i skuteczne w odniesieniu do faktycznie utrzymywanej pozycji. Oprócz tego w odniesieniu do poszczególnych typów ryzyka obowiązują następujące wymogi.”;

4) w załączniku VII część B wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) udokumentowane zasady i procedury dotyczące procesu wyceny, w tym wyraźnie określony zakres odpowiedzialności za poszczególne obszary wchodzące w skład procesu wyceny, źródła informacji rynkowych oraz ocenę ich adekwatności, wytyczne dotyczące stosowania nieobserwowalnych parametrów wejściowych odzwierciedlających założenia instytucji dotyczące parametrów stosowanych przez uczestników rynku celem wyceny pozycji, częstotliwość dokonywania niezależnej wyceny, godziny podawania dziennych cen zamknięcia, procedury korekty wycen, procedury weryfikacji na koniec miesiąca oraz weryfikacji doraźnej.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje dokonują w miarę możliwości wyceny swoich pozycji według wartości rynkowej. Wycena według wartości rynkowej jest wyceną pozycji dokonywaną co najmniej raz dziennie według łatwo dostępnych cen zamknięcia, pochodzących z niezależnych źródeł, takich jak: kursy giełdowe, notowania elektroniczne lub notowania pochodzące od kilku niezależnych, renomowanych maklerów.”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy wycena według wartości rynkowej nie jest możliwa, przed zastosowaniem sposobów ujmowania pozycji w portfelu handlowym instytucje dokonują konserwatywnej wyceny ich pozycji/portfelu według modelu. Wycena według modelu oznacza wycenę, którą należy odwzorować, ekstrapolować lub obliczyć w inny sposób na podstawie rynkowych parametrów wejściowych.”;

d) pkt 6 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kierownictwo wyższego szczebla powinno znać składniki portfela handlowego lub innych pozycji wycenianych według wartości godziwej, które są poddawane wycenie według modelu, i rozumieć, że wycena tego typu wprowadza znaczną niepewność do sprawozdawczości dotyczącej ryzyka i wyników przedsiębiorstwa;”;

e) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„Korekty aktualizujące wartość wyceny

8. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące uwzględniania korekt aktualizujących wartość wyceny.

Standardy ogólne

9. Właściwe organy wymagają, by oficjalnie uwzględniano następujące korekty aktualizujące wartość wyceny: niezrealizowane marże kredytowe, koszty zamknięcia, ryzyko operacyjne, przedterminowe rozwiązanie umowy, koszty inwestycji i finansowania, przyszłe koszty administracyjne oraz, tam gdzie to stosowne, ryzyko modelu.”;

f) pkt 11–15 zastępuje się punktami w brzmieniu:

„11. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące obliczania korekty aktualizującej bieżącą wartość wyceny pozycji o ograniczonej płynności. W odpowiednich przypadkach korekty takie są przeprowadzane obok zmian dotyczących wartości pozycji, które są wymagane do celów sprawozdawczości finansowej, a ich celem jest oddanie braku płynności danej pozycji. Zgodnie z tymi procedurami, podejmując decyzję o tym, czy w przypadku pozycji o ograniczonej płynności konieczna jest korekta aktualizująca wartość wyceny, instytucje uwzględniają szereg czynników. Czynniki te obejmują czas, jaki byłby potrzebny do zabezpieczenia pozycji lub ryzyka związanego z pozycją, zmienność i średnią rozpiętość cen oferowanych i cen sprzedaży, dostępność notowań rynkowych (liczba i wskazanie animatorów rynku) oraz zmienność i średni wolumen obrotu, w tym wolumen obrotu podczas napięć na rynku, koncentracja na rynku, rozkład pozycji pod względem terminów rozliczenia, zakres, w jakim wycena opiera się na modelu, oraz wpływ innych ryzyk związanych z modelem.

12. W przypadku stosowania wycen strony trzeciej lub wycen według modelu instytucje ustalają, czy należy zastosować dodatnią korektę aktualizującą wartość wyceny. Instytucje rozważają oprócz tego potrzebę dokonania korekt aktualizujących wartość wyceny dla pozycji o ograniczonej płynności oraz dokonują na bieżąco oceny, czy są one w dalszym ciągu adekwatne.

13. W odniesieniu do złożonych produktów, w tym – ale nie wyłącznie – ekspozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, instytucje oceniają wprost, czy istnieje potrzeba stosowania korekt aktualizujących wartość wyceny, aby oddać model ryzyka związanego z ewentualnym stosowaniem niewłaściwej metody wyceny oraz model ryzyka związanego ze stosowaniem nieobserwowalnych (i ewentualnie niewłaściwych) parametrów kalibracji w modelu wyceny.”.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

